FINAL DE PARTIDĂ

JOE HALDEMAN

Licenţiat în fizică şi astronomie, Haldeman (n. 1943) a luptat între 1967–1969 în Vietnam. Revenit în America, începe să scrie SF şi obţine un succes uluitor (Hugo şi Nebula) cu chiar romanul de debut *The Forever War* (1972). Textul de faţă aparţine aceleiaşi lumi evocate în amintitul roman.

1

Au început să-l denumească „Războiul Etern” cam prin secolul douăzeci şi trei. Înainte i se spusese simplu război, războiul unic.

Nici măcar nu văzusem cum arăta inamicul. Tauranii porniseră războiul la sfârşitul secolului douăzeci, atacând primele noastre nave, fără să fi fost provocaţi. Niciodată nu schimbaserăm vreo vorbă cu ei şi nici nu capturasem vreunul viu.

Am fost recrutat în 1997 şi, deşi eram în 2458, mai aveam de petrecut trei ani sub arme. Parcursesem toate gradele, de la soldat de rând până la maior, în mai puţin de jumătate de mileniu. Sigur, fără să-l trăiesc în întregime; dilatarea temporală între salturile colapsar făcea ca toată perioada aceea să se reducă la cinci ani.

Întrucât mi se aprobase să rămân alături de femeia pe care o iubeam, privaţiunile serviciului militar îmi fuseseră îndulcite şi trăisem cei cinci ani de război într-o stare de relativă împăcare cu soarta. Împreună am trecut prin trei bătălii, împreună am petrecut o permisie pe Pământ şi tot împreună ni s-a întâmplat să fim răniţi în acelaşi timp,

câştigându-ne astfel dreptul la un concediu de un an pe Heaven, o planetă-spital. Dar, după aceea, totul s-a destrămat.

De multă vreme bănuiam că nici unul dintre noi nu va supravieţui războiului. Şi asta nu numai pentru că luptele erau cumplite – aveai cam o şansă din trei să rămâi în viaţă după o bătălie, ci mai ales pentru că guvernul nu-şi putea permite să ne lase la vatră, fiindcă soldele noastre neplătite, puse cap la cap trimestrial, de-a lungul secolelor, se ridicau la sume care echivalau cu preţul unui crucişător. Dar noi doi ne aveam unul pe altul şi nutream speranţa că, odată şi odată, războiul se va încheia.

Pe Heaven însă, ne-au separat. În baza unor teste (şi a vârstei noastre jenant de înaintate), Marygay a fost avansată la gradul de locotenent, iar eu la cel de maior. Pe ea au transferat-o la un Corp Expediţionar care tocmai pleca de pe Heaven, pe mine m-au trimis înapoi la Stargate pentru a fi instruit ca ofiţer combatant, urmând să primesc comanda unui alt Corp Expediţionar.

Am încercat, literalmente, să răstorn cer şi pământ pentru ca Marygay să fie transferată în unitatea mea; mi se părea normal ca un comandant să aibă dreptul de a-şi alege subordonaţii. Abia mai târziu am aflat că Armata avea motive întemeiate să nu ne permită numirea în aceeaşi companie: heterosexualitatea devenise un anacronism, o aberaţie comportamentală tot mai rară, iar noi eram prea vârstnici pentru a mai fi „lecuiţi”. Armata avea nevoie de experienţa noastră, dar regula cerea să nu existe mai mult de un pervers într-o companie; fără excepţii.

Nu eram doar simpli amanţi. Marygay şi cu mine reprezentam unul pentru altul singura legătură cu lumea anilor 1990. Toţi ceilalţi proveneau dintr-o lume coşmar, din ce în ce mai deteriorată de trecerea timpului. Şi nici nu era o simplă despărţire: chiar dacă supravieţuiam viitoarelor lupte – puţin probabil – dilatarea temporală avea să pună secole între noi. Nu exista nici o ieşire. Unul dintre noi avea să moară, lăsându-l pe celălalt neconsolat.

Instruirea mea ca ofiţer a însemnat imersiunea într-o cuvă cu fluorură de carbon oxigenată şi de 239 electrozi conectaţi la creierul şi la corpul meu. Procedeul se numea CARS, altfel spus, Computer de Accelerare a Reacţiilor la Stimuli şi, vreme de trei săptămâni, m-a făcut să-mi trăiesc viaţa într-un ritm infernal.

Vreţi să ştiţi cine a fost Scipio Emilianus? Marea inteligenţă a celui de al Treilea Război Punic. Cum parezi şi răspunzi unei lovituri de cuţit la abdomen? Blocare cu mâinile încrucişate, răsucire spre dreapta, lovitură cu piciorul stânga la rinichii lipsiţi de apărare.

Pentru mine rămânea un mister la ce aveau să-mi folosească toate aceste simulări de lupte cu umbrele. Dar trei săptămâni am fost sclavul acelui aparat, învăţând cele mai bune metode de a folosi orice armă, de la bastonul ascuţit la un capăt până la bomba nova, şi înghiţind pe nemestecate tezaurul a două milenii de studii, teorii şi prejudecăţi militare.

Toate astea trebuiau să facă din mine un adevărat maior. Ca şi când învăţând un pui de găină să înoate, ai obţine o raţă.

Despărţirea mea de Marygay a devenit şi mai irevocabilă, dacă pot zice astfel, abia atunci când am citit ordinul de luptă: Sade 138, Norul Mare al lui Magellan, patru salturi colapsar şi 150.000 ani-lumină depărtare. Dar mă obişnuisem deja cu gândul că n-o voi mai revedea vreodată. Aveam acces nestingherit la dosarele personale ale tuturor subordonaţilor, inclusiv la al meu. Psihologul militar afirmase că îmi „închipui” că manifest înţelegere faţă de homosexualitate, ceea ce era jignitor, pentru că, încă de când eram de-o şchioapă, mama mă învăţase că e treaba fiecăruia ce face cu părţile lui ruşinoase. Lucru foarte sănătos când e vorba de majoritate, după cum aveam să aflu mai târziu. Însă când tu eşti cel tolerat, treburile se cam schimbă. Când nu eram de faţă, mai toţi îmi spuneau „Moşu’ Ciudat”, cu toate că, în unitatea noastră, cel mai tânăr avea doar nouă ani mai puţin decât

mine. Am acceptat neadevărul ăsta, împreună cu inerenta lui ironie: orice-ar face, comandanţii nu scapă de porecle. Ar fi trebuit, totuşi, să pricep că nu era vorba numai de ireverenţa aproape obligatorie a soldaţilor faţă de superiori. Porecla exprima o atitudine de dispreţ şi înstrăinare, mai profundă decât oricare alta pe care o simţisem în perioada cât fusesem simplu soldat şi subofiţer.

Limba, de pildă, îmi crea probleme considerabile. De-a lungul a patru sute cincizeci de ani, engleza evoluase enorm: soldaţii trebuiau să înveţe engleza secolului douăzeci şi unu ca pe un fel de limbă mixtă în care să comunice cu ofiţerii lor, dintre care unii erau îndeajuns de „bătrâni” ca să le fie de nouă ori străbunici. Bineînţeles, foloseau acest limbaj doar când se adresau superiorilor sau când îşi băteau joc de ei, astfel încât îl vorbeau cu stângăcie din lipsă de exerciţiu.

Poate la Stargate ar fi trebuit să mi se acorde mai mult timp la CARS, pentru a învăţa şi limba soldaţilor mei. Am aplicat politica „uşilor deschise”: de două ori pe săptămână, orice soldat putea să vină direct la mine, fără a mai trece prin întregul lanţ ierarhic, iar totul rămânea între patru ochi. Procedeul n-a funcţionat niciodată cum se cuvine şi, după câteva luni, oamenii au încetat să mă mai caute.

Doar trei dintre noi eram născuţi înainte de secolul douăzeci şi cinci – de fapt, singurii *născuţi*, pentru că oamenii nu se mai produceau prin metoda extenuantă şi demodată pe care o ştiam eu. Acum, fiecare embrion era proiectat pentru un anume scop... iar celor ce ajungeau să fie soldaţi, în ciuda inteligenţei şi perfecţiunii fizice, păreau să le lipsească unele calităţi pe care eu le consideram virtuţi. Cu toate acestea, Attila ar fi ţinut la ei; iar Napoleon i-ar fi angajat fără a sta mult pe gânduri.

Ceilalţi doi „născuţi din femeie” erau căpitanul Charlie Moore şi doctorul-şef, locotenentul Diana Alsever. Ambii erau homosexuali, copii ai secolului douăzeci şi doi, dar chiar şi aşa aveam multe în comun şi deveniseră singurii

oameni din compania mea pe care îi consideram prieteni. Privind în urmă, înţeleg că noi trei ne izolam reciproc de restul companiei, lucru convenabil, poate, pentru ei, dar dezastruos pentru mine.

Restul ofiţerilor, îndeosebi locotenentul Hilleboe, înlocuitorul la comandă, lăsau impresia că spun doar ceea ce voiam să aud. Nici nu se gândeau să mă anunţe că majoritatea soldaţilor mă consideră lipsit de experienţă, laş, şi socoteau că fusesem numit şef peste ei doar pentru că eram mai vârstnic. În parte, aveau dreptate – la urma-urmei, nu mă prezentasem ca voluntar pentru această funcţie – dar poate aş fi reuşit să remediez situaţia dacă ofiţerii subordonaţi ar fi fost cinstiţi faţă de mine.

Misiunea noastră era să construim o bază pe principala planetă din sistemul Sade-138 şi să o apărăm de atacurile taurane. Expansiunea tauranilor era foarte previzibilă şi ştiam că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea. Corpul Expediţionar Gama, aflat sub comanda mea, avea să apere planeta vreme de patru ani, după care urma să fie înlocuit cu o garnizoană. Iar eu, teoretic vorbind, aveam să-mi dau demisia pentru a redeveni un civil oarecare – asta dacă nu cumva găseau vreo nouă reglementare, interzicând acest lucru. Sau una mai veche, despre care din neglijenţă uitaseră să-mi spună.

Indiferent de situaţie, membrii garnizoanei urmau să plece de pe Stargate la doi ani după noi, neştiind ce-i aştepta pe Sade-138. Nu aveam cum să le transmitem vreun mesaj, întrucât, ca timp „obiectiv”, călătoria dura trei sute patruzeci de ani, cu toate că, datorită dilatării temporale, pe navă treceau numai şapte luni.

Şapte luni reprezenta o perioadă destul de lungă, mai ales când te simţeai ca prins într-o capcană pe coridoarele înguste şi în cabinele minuscule de pe *Masaryk II.* A fost o încântare să părăsim crucişătorul plasat pe orbită, deşi coborârea pe planetă însemna patru săptămâni de trudă epuizantă şi neântreruptă, în condiţii de pericol şi disconfort. Două schimburi de câte 38,5 ore fiecare, alternând între odihna la bordul navei şi munca la

suprafaţă.

Alcătuită exclusiv din rocă, planeta nu avea forme de relief, semănând cu o bilă de biliard de un alb spălăcit şi posedând o atmosferă rarefiată, compusă din hidrogen şi heliu. Temperatura la ecuator oscila între 25 şi 17 Kelvin, cu un ciclu, de 38,5 ore, căldura din cursul zilei fiind dată de strălucirea albastră şi orbitoare emisă de S Doradus. Cu puţin înaintea zorilor, când era cel mai frig, hidrogenul din aer se condensa, transformându-se într-o ceaţă uşoară şi făcând ca totul să devină atât de lunecos, încât trebuia să te aşezi şi să aştepţi până se risipea. La ivirea zorilor, un curcubeu în culori pastelate şi şterse era singurul fenomen capabil să mai alunge din monotonia alb-negru a peisajului.

Acoperit cu mici bulgări granulari de gaz îngheţat, alunecând lent dar continuu în briza anemică, solul devenea înşelător şi ucigaş. Trebuia să păşeşti încet şi legănat ca să rămâi pe picioare; dintre cei patru oameni care au murit în timpul construcţiei bazei, trei au fost victimele unor banale căzături.

De la limita superioară a atmosferei, până la nivelul solului, existau trei eşaloane defensive. Primul era *Masaryk II*, purtând la bord şase vânători cu propulsie tahionică şi cincizeci de drone-robot, dotate cu bombe nova. Aflate sub ordinele comodorului Antopol, aceste forţe trebuiau să atace imediat orice navă taurană, ieşită din colapsarul lui Sade-138. Odată distrusă, eram ca şi ajunşi acasă.

Chiar dacă străpungea roiul de vânători şi drone, inamicului tot i-ar fi fost destul de greu să ne atace. Deasupra bazei noastre subterană, veghea un inel compus din douăzeci şi cinci de lasere bevawatt, cu auto-ghidaj, al căror timp de răspuns se măsura în fracţiuni de microsecundă. Iar dincolo de raza de lovire eficace a laserelor se găsea un sector circular, alcătuit din mine nucleare de sol, reglate să detoneze la cea mai neînsemnată distorsiune a câmpului gravitaţional din vecinătate: un tauran care să calce pe ea sau o navă care

să treacă pe deasupra.

Şi dacă, totuşi, trebuia să urcăm la suprafaţă şi să luptăm la sol, posibilitate de avut în vedere, mai ales în caz că, odată anihilată defensiva noastră automată, tauranii ar fi încercat să captureze baza intactă, fiecare soldat era înarmat cu un deget-laser de un megawatt şi fiecare pluton în dotare un lansator de rachete tahionice plus două aruncătoare de grenade cu repetiţie. Şi ca ultimă soluţie rămânea câmpul de stază.

Nici măcar nu puteam încerca să-i înţeleg principiile de funcţionare; fizica aflată la baza lor şi licenţa mea în domeniu erau separate de un interval de timp comparabil cu cel ce-i despărţea pe Galileo şi pe Einstein. Însă efectele mi-erau cunoscute. Înăuntrul câmpului, care era un volum emisferic (sferic în spaţiu) cu raza de aproximativ cincizeci de metri, nimic nu putea depăşi o viteză mai mare de 16,3 metri pe secundă. Îmbrăcat în costumul spaţial, tot ce se afla în jur îţi apărea într-o monocromie fantomatică – fenomen despre care mi se explicase cu dezinvoltură că se datora „transferului de fază a cvasienergiei infiltrată dintr-o realitate tahionică adiacentă”, ceea ce pentru mine reprezenta o vorbărie fără noimă.

Câmpul făcea inutilizabilă orice fel de armă. Până şi o bombă nova devenea un soi de calup inert. În plus, orice creatură, fie ea pământeană ori taurană, murea într-o fracţiune de secundă, fără un costum adecvat de protecţie.

Tot în interior, se afla un întreg arsenal de arme demodate, precum şi un vânător pentru sprijin aerian; la o adică, într-o situaţie disperată, putea fi oricând de ajutor. Mi-am pus oamenii să exerseze cu săbii, arcuri, săgeţi şi alte asemenea, dar n-au fost deosebit de entuziasmaţi. Toată lumea împărtăşea părerea că, odată ajunşi la corp-la-corp în interiorul câmpului de stază, erau ca şi condamnaţi. N-aş fi putut spune că făceam opinie separată.

Cinci luni au trecut, într-o atmosferă de stereotipie comodă până la plictis.

Membrii bazei s-au învăţat curând cu invariabilul

program de antrenament şi aşteptare. Aproape că devenisem nerăbdător să-i văd pe taurani, fie şi numai pentru a ieşi, într-un fel sau altul, din rutină.

Soldaţii se acomodaseră mult mai bine decât mine, şi asta din motive întemeiate. Aveau de îndeplinit sarcini precise şi timp liber din belşug pentru preocupări tipic soldăţeşti, menite să alunge plictiseala. Îndatoririle mele erau mai variate, dar şi mai puţin satisfăcătoare, întrucât problemele ce răzbăteau până la mine erau de tipul „competenţa mea se opreşte aici”; cei de la eşaloanele inferioare se îngrijeau să le rezolve pe cele mai plăcute, cu soluţii limpezi şi de necontestat.

Niciodată nu mă dădusem în vânt după jocuri sau sporturi, dar m-am lăsat atras de ele din ce în ce mai mult, considerându-le drept o supapă de siguranţă. Claustrat în atmosfera aceea încordată, mi se întâmpla, pentru întâia oară în viaţă, să nu mă pot refugia în lectură sau în studiu. Aşa că am început să mă antrenez în lupta cu bastonul şi cu spada, avându-i ca parteneri pe ceilalţi ofiţeri; lucram în sala de forţă până cădeam frânt de oboseală şi ajunsesem să ţin o coardă de sărituri chiar şi în birou. Mai toţi ceilalţi ofiţeri jucau şah, dar mă băteau cu regularitate – ori de câte ori luam o partidă, aveam senzaţia că adversarii mei voiau să mă binedispună. Iar jocurile care foloseau cuvinte îmi rămâneau aproape inaccesibile, deoarece cunoştinţele mele de limbă se limitau la un dialect pe care ceilalţi nu-l puteau folosi decât cu mare greutate. Or, timp şi talent pentru a ajunge să stăpânesc engleza „modernă” nu prea aveam.

O vreme am lăsat-o pe Diana să-mi administreze medicamente psihotonice, dar efectul lor cumulat era înspăimântător – o dependenţă insidioasă, cu atât mai periculoasă cu cât, la început, nici măcar n-o sesizasem – aşa că am încetat brusc tratamentul. După aceea am încercat psihanaliză sistematică, sub supravegherea locotenentului Wilber. Era ceva imposibil. Deşi, teoretic, omul îmi cunoştea necazurile, nu reuşeam să vorbim aceeaşi limbă; recomandările lui privind dragostea şi sexul

semănau cu îndemnurile pe care le-aş fi adresat eu unui şerb din secolul paisprezece, despre cum să se aibă bine cu preotul şi cu stăpânul.

La urma urmei, aici era miezul problemei. Eram sigur că aş fi suportat răspunderile şi neîmplinirile legate de funcţia de comandant sau încarcerarea într-o peşteră alături de oamenii aceia care, uneori, păreau mai străini decât însuşi tauranii; chiar şi covârşitoarea certitudine că totul nu putea duce decât la o moarte dureroasă în slujba unei cauze de două parale – numai s-o am pe Marygay lângă mine. Şi, pe măsură ce lunile se scurgeau una după alta, deprimarea mea se adâncea tot mai mult.

Când am ajuns la starea asta, Wilber m-a tratat cu asprime, acuzându-mă că dramatizez situaţia în care mă aflam. Îmi spunea că ştie ce e dragostea; şi el fusese îndrăgostit. Iar polaritatea sexuală a cuplului n-avea nici o importanţă – în regulă, eram dispus să accept şi aşa ceva; ideea în sine fusese un clişeu încă de pe vremea părinţilor mei (deşi generaţia căreia îi aparţineau o privea cu o rezervă previzibilă). Dar dragostea, spunea el, dragostea este o floare plăpândă, un cristal delicat; dragostea e o reacţie instabilă cu o perioadă de înjumătăţire de aproximativ opt luni. Astea-s prostii, ripostam eu. Într-un rând l-am acuzat că suferă de orbire culturală; treizeci de secole de societate antebelică propovăduiau că dragostea era ceva putând dăinui până la moarte şi chiar dincolo de ea *şi dacă el s-ar fi născut din femeie, iar nu făcut din clocitoare, ar fi ştiut asta şi fără să i se spună!* Auzind acestea, pe faţă i-a apărut un zâmbet strâmb şi îngăduitor şi a repetat că devenisem victima frustrărilor sexuale autoimpuse şi a mistificărilor romantice.

Privind în urmă, socot că ne-am delectat de minune contrazicându-ne unul pe altul. Însă nici vorbă să mă lecuiască.

2

Trecuseră exact patru sute de zile de când începusem lucrările de construcţie. Stăteam la biroul meu şi nu aveam chef să verific noua programare a serviciilor întocmită de Hilleboe. Charlie şedea lungit pe scaun şi citea ceva pe un ecran. Telefonul zbârnâi scurt şi, ridicând receptorul, am auzit din înalturi vocea comodorului.

„Au sosit.”

„Poftim?”

„Am spus că au sosit. O navă taurană tocmai a ieşit din colapsar. Viteză 0,6 c. Deceleraţie 30 g. Plus minus.”

Charlie era deja lângă mine.

„Ce?”

„Cât timp? Cât să porneşti în urmărirea ei, adică”, m-am interesat.

„Imediat ce termini cu întrebările.” Am închis şi m-am dus la computerul logistic, identic cu cel de pe *Masaryk II* şi direct conectat la el. În vreme ce încercam să obţin o serie de date, Charlie comanda afişarea vizuală.

Proiectată, holograma avea suprafaţa de aproximativ un metru pătrat şi adâncimea de jumătate de metru. Era programată să indice poziţiile lui Sade-138, ale planetei pe care ne aflam şi ale altor câteva bucăţi de rocă din sistem. Puncte verzi şi roşii indicau situarea navelor noastre şi ale tauranilor.

Computerul estima că, pentru decelerare şi revenire la planetă, tauranilor le vor trebui minimum unsprezece zile şi ceva. Desigur, în calcul erau luate acceleraţia şi deceleraţia maxime în linie dreaptă, caz în care Antopol le putea curăţa navele una câte una, ca pe nişte muşte aşezate pe un perete. Prin urmare, ca şi noi, aveau să-şi varieze aleator direcţia de zbor şi rata acceleraţiei. Având o bază de date, cu sute de alte exemple comportamentale ale inamicului, computerul ne-a furnizat tabelul probabilităţilor.

ZILE PÂNĂ LA	PROBABILITATE

CONTACT	
11	0,000001
15	0,001514
20	0,032164
25	0,103287
30	0,676324
35	0,820584
40	0,982685
45	0,993576
50	0,999369
MEDIA	
28,9554	0,500000

Asta în cazul că Antopol şi piraţii veseli nu reuşeau să-i lovească mortal. Cât zăcusem în conservă pe Stargate, aflasem că şansele de reuşită, într-un asemenea caz, erau ceva mai mici de cincizeci la sută.

Dar nouă, celor de la sol, ne era totuna dacă le trebuiau 28,9554 zile sau două săptămâni, pentru că nu puteam face altceva decât decât să stăm cu mâinile încrucişate şi să privim. Dacă Antopol reuşea, atunci nu mai eram obligaţi să aşteptăm până la sosirea garnizoanei de trupe regulate care să ne înlocuiască, putând porni direct spre următorul colapsar.

„Din clipă în clipă.” Charlie mai micşorase puţin imaginea; planeta devenise o minge albă de mărimea unui pepene galben ceva mai răsărit, iar *Masaryk II* era un punct verde, la vreo opt pepeni depărtare spre dreapta; dimensiunea ecranului nu-ţi permitea să le vezi pe ambele simultan.

În timp ce priveam, un alt punct verde, mai mic, s-a desprins, îndepărtându-se, din punctul care reprezenta nava. Era însoţit de o fantomatică cifră „2”, iar legenda, proiectată în colţul din stânga jos al display-ului, îl identifica drept 2 – DRONĂ DE URMĂRIRE. Alte cifre corespundeau lui *Masaryk II,* unui vânător din defensiva planetară şi altor patrusprezece drone. Cele şaisprezece nave nu erau încă destul de îndepărtate una de alta pentru

a fi reprezentate prin puncte distincte.

„Anunţ-o pe Hilleboe să convoace o adunare generală. Ar fi mai bine să le spunem tuturor dintr-un foc.”

Bărbaţii şi femeile din companie n-au primit prea bine vestea şi, sincer vorbind, n-aveam de ce să-i condamn. Cu toţii ne aşteptasem să fim atacaţi mai demult şi când, după atâta timp, tauranii încă nu apăruseră, se încetăţenise tot mai acut părerea că fusese vorba de o greşeală a Comandamentului şi că inamicul nu va veni deloc.

Le-am cerut să reia, în modul cel mai serios cu putinţă, antrenamentele cu armamentul din dotare; de aproape doi ani, nimeni nu-şi mai folosise armele de mare putere. Aşa că le-am activat degetele-laser şi am distribuit lansatoarele de grenade şi de rachete. Nu puteam efectua trageri de antrenament înăuntrul bazei, de teamă să nu deteriorăm senzorii externi şi inelul laser defensiv. A trebuit să-l dezactivăm pe jumătate şi să ieşim la circa un kilometru dincolo de perimetrul bazei; tragerile se făceau pe plutoane, sub conducerea mea sau a lui Charlie. Rusk supraveghea atent ecranele de alarmă anticipată. Daca se apropia ceva, avea ordin să lanseze o rachetă de semnalizare, iar plutonul urma să se întoarcă în interiorul inelului înainte ca duşmanul să apară la orizont, moment în care laserele defensive se activau automat. Asta pentru că, pe lângă doborârea obiectului necunoscut, laserele erau în stare să prăjească şi întregul pluton în mai puţin de 0,2 secunde.

Ne putem dispensa de obiectele din bază pentru a le transforma în ţinte, dar asta nu s-a dovedit o problemă de nerezolvat. Prima rachetă tahionică trasă a scobit o groapă de douăzeci de metri lungime, zece lăţime şi cinci adâncime. Roca dislocată ne-a oferit o sumedenie de ţinte, unele depăşind de două ori statura unui om.

Soldaţii erau buni, cu mult mai buni decât atunci când folosiseră armele primitive în câmpul de stază. Cel mai reuşit antrenament cu laserele aducea cu tragerea la talere. Oamenii lucrau în tandem, stând spate în spate;

unul arunca bolovani în aer la intervale aleatorii, celălalt trăgea. Cel care trăgea trebuia să simtă traiectoria bolovanului şi să-l spulbere înainte de a atinge solul. Coordonarea ochi-mână pe care-o dovedeau era impresionantă (aici, Consiliul de Eugenie făcuse totuşi treabă bună). Atunci când trăgeau în ţinte de mărimea unor pietricele, majoritatea realizau procentaje de peste nouăzeci la sută. Sărmanul de mine, nefiind rezultatul bioingineriei genetice, reuşeam să nimeresc doar şapte pietre din zece, deşi nu-mi neglijasem câtuşi de puţin antrenamentul.

Soldaţii dovedeau aceeaşi dezinvoltură în aprecierea traiectoriilor şi cu aruncătoarele de grenade, acum mai adaptabile decât cele pe care le ştiam eu. În loc să lanseze doar bombe de o microtonă cu încărcătură propulsivă standard, ele aveau patru încărcături diferite şi bombe de una, două, trei sau respectiv patru microtone. Pentru luptele la distanţe foarte mici, când era primejdios să foloseşti lasere, ţeava aruncătorului se deschidea, primind un încărcător cu „alice”. Fiecare foc împroşca o mie de săgeţi minuscule – fleşete – sub forma unui nor, moarte sigură până-n cinci metri, apoi vapori nevătămători la şase metri.

Lansatorul de rachete tahionice nu presupunea nici un fel de îndemânare. Trebuia doar să fii atent când trăgeai cu el, să nu se afle nimeni în spatele tău; jetul iniţial de gaz fierbinte al rachetei mătura totul în urmă, pe o distanţă de câţiva metri. În rest, doar potriveai colimatorul pe ţintă şi apăsai butonul. N-aveai treabă cu traiectoria; practic vorbind, era rectilinie de fiecare dată. Racheta atingea prima viteză cosmică în mai puţin de o secundă.

Ieşirile astea în afara bazei şi sfârtecarea peisajului cu ajutorul noilor jucării contribuiau la menţinerea moralului în rândul trupei. Numai că peisajul nu riposta. Oricât de impresionante ar fi fost efectele armelor, eficienţa lor avea să depindă de ceea ce vor folosi tauranii pentru a trage în noi. Falanga grecească o fi arătat ea foarte înspăimântătoare, dar n-ar fi rezistat prea mult în faţa unui

singur individ înarmat cu un aruncător de flăcări.

Ca şi în cazul altor ciocniri de acest fel, din cauza dilatării temporale era imposibil să ne dăm seama ce fel de armament vor avea duşmanii. Totul depindea de nivelul tehnologic atins de taurani în clipa când îşi începuseră misiunea; puteau fi cu câteva secole înaintea sau în urma noastră. Putea să n-aibă habar de câmpul de stază. Dar, la fel de bine, puteau să spună o formulă magică şi să ne facă să dispărem.

Eram cu plutonul patru, pârjolind stâncile, când Charlie m-a chemat de urgenţă înapoi. L-am lăsat la comandă pe Heimoff.

„Încă unul?" Scara imaginii holografice fusese astfel ajustată încât planeta noastră avea dimensiunile unui bob de mazăre, situat cam la cinci centimetri de X-ul care indica poziţia lui Sade-138. În jurul colapsarului erau împrăştiate patruzeci şi unu de puncte roşii şi verzi; legenda identifica numărul patruzeci şi unu drept CRUCIŞĂTOR TAURAN (2).

„Exact." Charlie avea un aer sumbru. „A apărut acum câteva minute. Când te-am anunţat. Are aceleaşi caracteristici ca şi celălalt: 30 g, 0,8 c."

„Ai anunţat-o pe Antopol?"

„Mda." Şi, anticipând următoarea întrebare, continuă: „Decalajul emisie-recepţie e de aproape o zi."

„Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum." Evident, ştia şi Charlie asta.

„Poate colapsarul prezintă o importanţă deosebită pentru ei."

„Posibil." Era deci aproape sigur că vom lupta la sol. Chiar dacă Antopol reuşea să distrugă primul crucişător, la al doilea n-ar mai fi avut cincizeci la sută şanse de a-l lichida. Prea puţine drone şi vânători. „N-aş vrea să fiu acum în pielea ei."

„Doar că are s-o încaseze înaintea noastră."

„Nu se ştie. Suntem şi noi destul de bine pregătiţi."

„William, asta să le-o spui soldaţilor, nu mie." Micşoră scara hologramei până când rămaseră doar două obiecte:

Sade-138 şi punctul roşu recent apărut, care se mişca încet.

Ne-am petrecut următoarele două săptămâni privind cum pâlpâiau şi se stingeau punctele. Şi, dacă ştiai când şi unde să priveşti, puteai ieşi afară să vezi cum se petrecea totul pe viu: o pată strălucitoare de lumină care dispărea în circa o secundă.

În secunda aceea, o bombă nova elibera o putere de un milion de ori mai mare decât cea a unui laser bevawatt. Se năştea o stea miniaturală cu diametrul de jumătate de kilometru şi la fel de fierbinte ca şi interiorul Soarelui. Mistuia tot ce atingea. Radiaţia emisă de o lovitură cu puţin ratată putea deteriora iremediabil electronica navelor – doi vânători, câte unul de fiecare parte, avuseseră deja o asemenea soartă; acum, lipsiţi de putere, morţi, ieşeau cu viteză constantă din sistem.

Pe la începutul războiului, folosisem bombe nova mai puternice, dar, în cantităţi mari, materia degenerată folosită la ele ca explozibil devenea instabilă. Bombele tindeau să detoneze când încă se aflau la bordul navei. Evident, tauranii se confruntau cu aceeaşi problemă – sau ne copiaseră procesul tehnologic – pentru că şi ei ajunseseră la bombe nova care foloseau mai puţin de o sută de kilograme de materie degenerată. Le desfăşurau aproape la fel ca şi noi, adică fragmentând încărcătura activă, lângă ţinte, în zeci de capete, dintre care numai unul era bomba novă.

Odată spulberat *Masaryk II* şi cohorta sa de vânători şi drone, bănuiam că le vor mai rămâne câteva bombe. Prin urmare, era foarte probabil că ne pierdeam timpul şi energia cu tragerile de antrenament.

Nu ascund că mi-a trecut prin minte să adun unsprezece oameni şi să ne îmbarcăm pe vânătorul ascuns la loc sigur, în interiorul câmpului de stază. Era preprogramat să ne ducă înapoi la Stargate.

Ajunsesem până acolo încât, încercând să mă gândesc la cei pe care-i preţuiam cel mai mult, făcusem chiar şi o

listă în minte cu cei unsprezece. Rezultatul era că pe şase dintre ei urma să-i aleg la întâmplare.

Până la urmă, am lăsat-o baltă. Aveam totuşi şanse, poate al naibii de bune, chiar şi împotriva unui crucişător complet echipat. Nu era uşor să lanseze o bombă nova atât de aproape încât să ne prindă în raza ei mortală de acţiune.

Şi-n plus, mă puteau ejecta în spaţiu pentru dezertare. Aşa că, ce atâta bătaie de cap.

Buna dispoziţie ne mai reveni când una dintre dronele lansate de *Masaryk II* distruse primul crucişător tauran. Fără a mai socoti ce lăsase în urmă pentru apărarea planetei, lui Antopol îi rămâneau optsprezece drone şi doi vânători. Acestea porniră să intercepteze cel de-al doilea crucişător, aflat în momentul acela la câteva ore-lumină depărtare, urmărite însă în continuare de dronele inamice, cincisprezece la număr.

Dintre care una ajunse la *Masaryk II.* Supravieţuitorii încercară să continue atacul, dar fură puşi pe fugă. Fără să fie urmărite, trei drone şi un vânător părăsiră cu viteză maximă locul bătăliei, descriind o buclă pe deasupra planului eclipticii. Le-am contemplat cu un interes morbid, în timp ce crucişătorul inamic revenea încet spre noi, pentru a încheia socotelile. Încercând să scape, vânătorul se îndrepta spre Sade-138. Nimeni nu reproşa nimic echipajului. Ba chiar le-am trimis un mesaj de rămas-bun/baftă: blocaţi cum erau în incintele de acceleraţie, bineînţeles că n-au răspuns. Dar, pentru cine o căuta, înregistrarea avea să fie acolo.

Tauranilor le-au luat cinci zile să ajungă înapoi şi să se instaleze comod, pe o orbită staţionară, de cealaltă parte a planetei. Ne-am pregătit pentru atac, de-acum inevitabil; prima fază, aeriană, era complet automată – dronele lor contra laserelor noastre. Am trimis cincizeci de oameni, bărbaţi şi femei, în interiorul câmpului de stază, asta în caz că vreo dronă ar fi reuşit să treacă. În realitate, un gest inutil; la o adică, inamicul putea să aştepte, arzându-i pe

cei dinăuntru în clipa când ar fi anulat câmpul.

Lui Charlie îi veni o idee trăznită pe care era cât p-aci s-a aprob.

„Am putea mina toată baza."

„Ce vrei să spui?" l-am întrebat eu. „Totul în jur e gata minat pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri."

„Nu, nu-i vorba de mine şi alte de-astea. Mă refer la bază în sine, aici, în subteran."

„Continuă."

„În vânător sunt două bombe nova," arătă Charlie spre câmpul de stază, de care ne despărţeau câteva sute de metri de rocă. „Le aducem aici, le armăm, apoi ne ascundem cu toţii în interiorul câmpului şi aşteptăm."

Ideea era oarecum atrăgătoare. Mă scutea de răspunderea ce-mi revenea pentru ordinele date; totul era lăsat în voia sorţii. „Charlie, nu cred c-ar merge."

Părea jignit. „Ba da."

„Ba nu. Uite, ca să reuşeşti, ar trebui să-i atragi pe toţi tauranii în raza de acţiune, înainte de explozie. E sigur însă, că, după ce vor trece de toate sistemele noastre de apărare, nu se vor înghesui să dea năvală aici. Cu atât mai puţin dacă locul ar părea părăsit. Ar bănui ceva, ar trimite o patrulă de recunoaştere. Şi după ce patrula ar declanşa explozia..."

„Ne-am întoarce de unde am plecat. Şi fără bază. Păcat."

Am dat din umeri. „A fost o idee. Mai gândeşte-te, Charlie." Mi-am îndreptat din nou atenţia către display, unde o luptă inegală era în plină desfăşurare. Înainte să se ocupe de noi, tauranii voiau mai întâi să distrugă ultimul vânător din sistemul defensiv de deasupra planetei. Nu puteam face altceva decât să urmărim punctele roşii, rotindu-se încet în jurul planetei, ca la un concurs de tir. Până acum, pilotul eliminase pe rând toate dronele urmăritoare; vânătorii inamici încă nu-şi făceau apariţia.

Îi trecusem pilotului controlul asupra a cinci dintre laserele din inelul defensiv. Din păcate, nu-i erau de prea mare folos. Un laser bevawatt furnizează pulsuri de un

miliard de kilowaţi pe secundă la distanţă de o sută de metri. La o mie de kilometri altitudine, însă, puterea fascicolului scădea la zece kilowaţi. Putea avaria, eventual, un senzor optic. Măcar mai încurca lucrurile. „Nu ne-ar strica încă un vânător. Sau şase.” „Mai elimină nişte drone,” am spus eu. Aveam, bineânţeles, un vânător şi un oarecare detaşat la noi pe post de pilot. Dar era singura noastră speranţă, în caz că am fi fost încolţiţi în câmpul de stază.

„Cât de departe e tipul celălalt?” întrebă Charlie, referindu-se la vânătorul care dăduse bir cu fugiţii. Am redus holograma şi undeva, în dreapta, a apărut un punct verde. „La vreo şase ore-lumină.” îi mai rămăseseră doar două drone, prea apropiate să mai apară ca puncte distincte; a treia fusese sacrificată ca să-şi acopere retragerea. „Nu mai accelerează, dar are deja 0,9c.”

„Să vrea şi tot n-ar putea să ne ajute.” îi trebuia o lună doar să încetinească.

De-abia făcusem această constatare, când se stinse şi punctul care reprezenta propriul nostru vânător din defensivă. „Rahat.”

„Acum începe distracţia. Anunţ soldaţii să se pregătească pentru a ieşi la suprafaţă?”

„Nu... dă-le ordin să îmbrace costumele, în caz de depresurizare. Dar cred că mai avem ceva până să facem faţă unui atac la sol.” Am mărit din nou holograma. Deja patru puncte roşii înconjurau agale globul, îndreptându-se spre noi.

Mi-am pus costumul şi m-am întors la postul de comandă, grăbit să nu pierd focurile de artificii de pe monitoare.

Laserele funcţionau perfect. Toate cele patru drone, convergând simultan spre noi, fură localizate şi distruse. În afară de una singură, restul bombelor nova explodaseră sub linia orizontului vizibil (acesta se afla la aproximativ zece kilometri depărtare, dar laserele erau montate la altitudine mare şi puteau ţinti asupra unor obiective situate la o distanţă dublă). Detonând în câmpul nostru

vizual, bomba topise o porţiune semicirculară care, vreme de câteva minute, a fost invadată de o orbitoare strălucire albă. O oră mai târziu, locul încă mai emitea o lumină portocalie spălăcită, iar temperatura afară se ridicase la 50 Kelvin, topind mai toată zăpada şi dezgolind un sol cenuşiu întunecat şi accidentat.

Următorul atac se încheie tot într-o fracţiune de secundă, dar de data asta fuseseră opt drone şi patru dintre ele detonaseră la sub zece kilometri de noi. Radiaţia propagată de craterele înroşite a ridicat temperatura până spre 300 K. Depăşea punctul de topire al gheţii şi începusem să mă neliniştesc. Costumele de luptă rezistau până la o mie de grade, dar timpul de răspuns al laserelor automate depindea de supraconductorii de joasă temperatură.

Am cerut computerului parametrii de temperatură pentru care erau proiectate laserele şi am obţinut TR 398-734009-265, „Unele aspecte privind adaptabilitatea tehnicii de luptă criogenice la medii cu temperaturi înalte,” oferind o sumedenie de sfaturi, care de care mai utile despre modul în care ne puteam izola armele dacă aveam la îndemână un arsenal perfect aprovizionat. Se menţiona, totuşi, că timpul de răspuns al dispozitivelor cu auto-ghidaj creştea odată cu temperatura şi că, peste un anume „prag critic”, armele nu mai ocheau deloc. Nu exista însă nici o posibilitate de a anticipa comportarea fiecărei arme în parte; puteam, cel mult, să notăm că plaja temperaturilor critice înregistrate se întindea de la 790 K la 420 K.

Charlie urmărea concentrat display-ul. Vocea îi suna curios de plat în radioul costumului. „Şaisprezece, de data asta.”

„Te surprinde?” Unul dintre puţinele lucruri aflate despre gândirea taurană se referea la o anumită fixaţie în legătură cu numerele, îndeosebi cu cele prime şi cu puterile lui doi.

„Să sperăm că nu le-au rămas treizeci şi două.” Am folosit din nou computerul: n-am aflat decât că, până acum, tauranii lansaseră în total patruzeci şi patru de

drone, iar unele crucişătoare puteau transporta până la o sută douăzeci şi opt de drone.

Aveam la dispoziţie jumătate de oră până la primele impacturi. Puteam evacua tot personalul în interiorul câmpului de stază unde, în eventualitatea pătrunderii vreunei bombe nova, ar fi fost pe moment în siguranţă. În siguranţă, dar prinşi în capcană. Oare cât va dura răcirea craterului dacă trei sau patru bombe – ca să nu mai vorbim de şaisprezece – penetrau sistemul defensiv? Nu puteai trăi la nesfârşit îmbrăcat în costum de luptă, cu toate că el recicla totul cu o eficienţă nemiloasă. Doar o săptămână şi era de ajuns să te deprime total. Două, şi manifestai tendinţe sinucigaşe. În condiţii de luptă, nimeni nu rezistase vreodată trei săptămâni.

Desen de Florin Constantin

În plus de asta, ca poziţie defensivă, câmpul de stază tinde să devină o capcană mortală. Domul fiind opac, inamicul poate face ce vrea: ca să afli ce pune la cale, trebuie să scoţi afară capul. Aşa că nu trebuie să dea buzna peste tine cu arme primitive, decât dacă îl roade nerăbdarea. Pur şi simplu, „îmbracă” domul cu foc laser şi aşteaptă să închizi generatorul. Iar între timp, te hărţuieşte continuu, zvârlind înăuntru cu suliţe, pietre şi săgeţi – sigur, asediatul răspunde în acelaşi fel dar fără nici un folos.

Bineînţeles, lăsând pe cineva înăuntrul bazei, ceilalţi

puteau petrece jumătate de oră fatidică în câmpul de stază. Dacă cel lăsat în urmă n-ar mai fi revenit, era semn că afară treburile s-au încins. Am trecut pe frecvenţa rezervată celor din Eşalonul 5 şi peste.

„Vă vorbeşte maiorul Mandella.” Tot mai suna ca o glumă proastă.

Le-am expus în linii mari situaţia şi le-am cerut să comunice soldaţilor că se puteau deplasa de voie în câmpul de stază. Eu aveam să rămân pe loc, venind să-i scot ulterior dacă totul era bine – desigur, nu din mărinimie, ci pentru că preferam să fiu vaporizat într-o nanosecundă decât să am parte de o moarte lentă sub domul cenuşiu.

Mi-am lipit casca de a lui Charlie. „Poţi să pleci şi tu. Mă ocup cu de ce probleme mai apar.”

„Nu, mulţumesc,” zise el încet. „Mai curând aş... Hei, ia uite aici.”

Crucişătorul lansase încă un punct roşu, la câteva minute în urma celorlalte. Legenda de pe display îl identifica drept o altă dronă. „Ciudat.”

„Ticăloşi superstiţioşi,” comentă el rece.

Până la urmă, doar unsprezece oameni s-au alăturat celor cincizeci cărora le ordonasem să ocupe poziţii în interiorul domului. Asta m-a surprins, deşi n-ar fi fost cazul.

Dronele se apropiau tot mai mult, iar Charlie şi cu mine ne holbam la monitoare, evitând cu grijă imaginea holografică, întrucât, în mod tacit, amândoi împărtăşeam ideea că era mai bine să nu ştim când se aflau la un minut depărtare, la treizeci de secunde... apoi, ca şi-n celelalte dăţi, totul s-a terminat înainte să ne dăm seama că începuse. Pe ecrane a explodat o lumină albă şi orbitoare, imediat urmată de şuierul paraziţilor, iar noi eram încă în viaţă.

De data asta, însă, la orizont – sau chiar mai aproape! – apăruseră alte cincisprezece cratere, iar temperatura creştea atât de repede, încât ultima cifră de pe afişaj devenise o pată nedefinită. Când indicaţiile începură să descrească, valoarea maximă depăşise opt sute.

În acea fracţiune de secundă cât le trebuise laserelor să ţintească şi să tragă, nu văzusem nici una dintre drone. Acum, însă, ca un fulger deasupra orizontului apăru cea de-a şaptesprezecea, zigzagând nebuneşte şi oprind exact deasupra noastră. O clipă lăsă impresia că pluteşte, apoi începu să cadă. Jumătate dintre lasere o detectaseră şi trăgeau continuu, dar nici unul nu putea ţinti: erau toate blocate pe ultima poziţie de tragere.

Sclipea coborând, oglinda polizată a fuselajului zvelt reflectând strălucirea albă aruncată de cratere şi licărul intermitent şi straniu al descărcărilor laser, susţinute dar inutile. L-am auzit pe Charlie ţinându-şi respiraţia şi drona căzu atât de aproape, încât se desluşea încrengătura fină a matricolelor taurane imprimate pe fuselaj, precum şi un hublou transparent lângă bot – apoi erupse o flamă şi drona se făcu nevăzută.

„Ce dracu'?" spuse încet Charlie.

Hubloul. „Probabil recunoaştere."

„Aşa cred şi eu. Deci s-au prins că suntem cu mâinile legate."

„Doar dacă nu-şi revin laserele." Slabe speranţe în direcţia asta. „Ar fi bine să ne retragem în dom."

Pronunţă un cuvânt a cărui vocală se transformase de-a lungul secolelor, păstrându-şi însă înţelesul.

„Nu e grabă. Să-i vedem ce fac."

Am aşteptat câteva ore. Temperatura în exterior se stabilizase la 690 K – puţin sub punctul de topire al zincului, mi-am amintit fără nici o legătură – şi am încercat controlul manual pentru lasere, dar era încă înţepenit.

„Uite-i că vin iar," anunţă Charlie. „Tot opt."

Am pornit spre display. „Cred că..."

„Stai! Nu sunt drone." Legenda le identifica pe toate opt drept TRANSPORTOARE.

„Am impresia că vor să cucerească baza," spuse el. „Intactă."

Asta era, şi probabil voiau să testeze noi arme şi tehnici de luptă. „Nu prea au ce pierde. Pot oricând să se retragă şi să ne arunce în cap o bombă nova."

Am luat legătura cu Brill şi i-am ordonat să mobilizeze toţi soldaţii aflaţi în câmpul de stază. Împreună cu restul plutonului, urmau să organizeze o linie defensivă în jurul sectoarelor de nord-est şi nord-vest.

„Am o idee,” vorbi Charlie. „Cred că n-ar trebui să-i urcăm pe toţi odată la sol. Întâi să aflăm câţi taurani sunt.”

Avea dreptate. Să păstrăm rezerve şi să-l facem pe inamic să ne subestimeze forţele. „De acord... s-ar putea să fie doar şaizeci şi patru în opt transportoare.” Sau o sută douăzeci şi opt sau două sute cincizeci şi şase. Tare aş fi vrut ca sateliţii noştri spion să aibă putere de rezoluţie mai bună. Dar nu poţi vârî prea multă aparatură într-un obiect de mărimea unei portocale.

Am hotărât să-i las pe cei şaptezeci de oameni ai lui Brill să alcătuiască prima linie defensivă şi le-am ordonat să ocupe poziţii în tranşeele săpate în jurul perimetrului bazei. Restul aveau să rămână jos, până la noi ordine.

Dacă reieşea că, numeric sau tehnologic, tauranii puteau debarca o forţă invincibilă, urma să dau ordin ca toată lumea să treacă în câmpul de stază. Exista un tunel între bază şi dom, astfel încât cei din subteran să se deplaseze acolo în deplină siguranţă. Cei din tranşee trebuiau să se retragă sub bătaia focului. Asta dacă mai era vreunul în viaţă când aveam să dau un asemenea ordin.

Am convocat-o pe Hilleboe şi am lăsat-o să supravegheze, împreună cu Charlie, laserele. Dacă se deblocau, o puteam chema înapoi pe Brill, împreună cu oamenii ei. Urma apoi re-conectarea autoghidajului şi lăsam spectacolul să se desfăşoare în voie. Dar chiar şi blocate, laserele ne puteau fi de folos. Charlie a marcat monitoarele pentru a vedea direcţia de lovire a laserelor; el şi cu Hilleboe puteau să tragă manual, ori de câte ori apărea ceva în linia de ochire a armelor.

Mai aveam vreo douăzeci de minute. Brill inspecta perimetrul cu oamenii din subordine, desfăşurându-i pe grupe în tranşee şi stabilind sectoare de foc suprapuse. Am intervenit, cerându-i să dispună armamentul greu astfel

încât să poată fi folosit pentru a împinge inamicul în linia de bătaie a laserelor.

Nu prea mai erau multe de făcut, aşa că am rămas în aşteptare. L-am pus pe Charlie să estimeze apropierea adversarului şi să mă ţină la curent cu timpul pe care-l mai aveam la dispoziţie, apoi m-am aşezat cu un bloc-notes la birou, pentru a face o schiţă a poziţiilor ocupate de Brill, în ideea de a o îmbunătăţi.

La prima linie pe care am trasat-o, am trecut cu vârful creionului prin patru foi de hârtie. Era ceva de când nu mai făcusem operaţiuni de fineţe îmbrăcat în costum. Mi-am amintit cum, în cursul pregătirilor, ni se ceruse să ne obişnuim cu circuitele de amplificare a forţei, trecând ouă de la unul la altul, o treabă împuţită. Asta m-a făcut să mă întreb dacă se mai găseau ouă pe Pământ.

După ce am terminat diagrama, am constat că n-aveam ce să-i mai adaug. Mi se vârâse în cap teorie cu ghiotura; posedam o mulţime de cunoştinţe tactice privind învăluirea şi încercuirea, numai că punctul de vedere era pe dos. Dacă tu erai cel încercuit, nu existau prea multe opţiuni. Una spunea să stai locului şi să lupţi. Alta zicea să răspunzi rapid la concentrările de forţă, dar să rămâi flexibil pentru ca inamicul să nu poată utiliza o trupă de diversiune care să-ţi atragă forţele dintr-o altă porţiune a perimetrului de apărat. O altă recomandare, întotdeauna valoroasă, era: *Foloseşte la maximum sprijinul aerian şi spaţial.* Strânge din dinţi, nu-ţi pierde cumpătul şi roagă-te să vină cavaleria. Nu ceda poziţia şi nu te gândi nicicum la Dien-bienphu, la Alamo sau la bătălia de la Hastings.

„Încă opt transportoare”, anunţă Charlie. „Şi cinci minute. Până să ajungă primele opt.”

Deci atacau în două valuri. Cel puţin două. Cum aş fi procedat eu, în locul comandantului tauran? Nu era cine ştie ce greutate; tauranilor le lipsea imaginaţia tactică şi aveau tendinţa de a mima comportamentul uman.

Primul val putea fi de sacrificiu, o acţiune kamikaze, care să ne sperie şi să ajute la aprecierea defensivei noastre. Al doilea val avea să atace mai metodic, pentru a

isprăvi cu noi. Sau invers: primul grup trebuia să ocupe poziţii în tranşee în douăzeci de minute, iar al doilea să treacă pe deasupra noastră şi să lovească în forţă, într-un singur punct, străpungând perimetrul şi ocupând baza.

Sau poate trimiseseră două forţe, pur şi simplu fiindcă doi era un număr magic. Sau nu reuşeau să lanseze decât opt transportoare odată (o treabă periculoasă – însemna că transportoarele erau mari; în alte situaţii, tauranii folosiseră transportoare în care încăpeau de la patru până la o sută douăzeci şi opt de soldaţi).

„Trei minute”. M-am uitat îndelung la grupul de monitoare prezentând diferite sectoare ale câmpului de mine. Dacă eram norocoşi, coborau la sol chiar acolo, ca măsură de precauţie. Ori poate treceau în zbor destul de jos ca să detoneze minele.

Aveam un vag sentiment de vinovăţie. Eram la adăpost în borta aceea, mâzgălind planuri pe hârtie, gata să dau ordine. Ce părere aveau cei şaptezeci de miei de sacrificiu despre comandantul lor chiulangiu?

Şi mi-am adus aminte de prima mea misiune şi de căpitanul Stott, care preferase să rămână în siguranţă pe orbită în timp ce noi luptam la sol. Retrăirea valului de ură simţit atunci a fost atât de vie, încât a trebuit să fac un efort să alung senzaţia de greaţă.

„Hilleboe, poţi manevra laserele singură?”

„Bineînţeles, domnule maior.” Am azvârlit creionul cât colo şi m-am ridicat. „Charlie, preiei coordonarea unităţilor; te poţi descurca la fel de bine ca şi mine. Eu plec la suprafaţă.”

„Nu v-aş recomanda asta, domnule maior.” „La naiba, William. Nu te prosti,” interveni şi Charlie.

„Eu comand aici, nu…” „N-o să rezişti nici zece secunde acolo.” „O să risc alături de ceilalţi.”

„Nu înţelegi ce-ţi spun? Or să te ucidă *oamenii!”*

„Soldaţii? Aiurea. Ştiu că nu ţin la mine cine-ştie-ce, dar…”

„N-ai tras cu urechea pe frecvenţele lor?” N-o făcusem;

când vorbeau între ei, foloseau un jargon care-mi era complet străin. „Oamenii consideră că i-ai scos la suprafaţă drept pedeapsă pentru laşitate. Şi asta după ce le-ai spus că aveau voie să intre cu toţii în dom.”

„Nu este aşa, domnule maior?” întrebă Hilleboe.

„Să-i pedepsesc? Nu, nici vorbă.” Nu în mod premeditat. „Doar că erau la suprafaţă când am avut nevoie... Locotenentul Brill nu le-a spus nimic?”

„Eu unul n-am auzit,” răspunse Charlie. „Probabil e prea ocupată şi a uitat să mai treacă pe frecvenţa noastră.”

Sau poate era de acord cu soldaţii. „Mai bine...”

„Priviţi!” strigă Hilleboe. Pe unul dintre monitoarele care supravegheau câmpul minat, se vedea primul transportor; după o secundă, apărură şi celelalte. Veneau din direcţii aparent întâmplătoare şi nici măcar nu erau distribuite uniform în jurul bazei. Cinci în sectorul nord-estic şi doar unul în cel sud-estic. I-am transmis lui Brill noile informaţii.

Le anticipasem destul de bine modul de acţiune; toate coborau spre câmpul de mine. Unul dintre transportoare se apropie îndeajuns de mult ca să detoneze un dispozitiv tahionic. Suflul exploziei îi atinse partea din spate, făcându-l să se dea peste cap şi să se prăbuşească în bot. Ecluze laterale se deschiseră, lăsând tauranii să se târască afară din navă. Erau doisprezece; patru rămăseseră probabil înăuntru. Dacă şi în celelalte nave erau tot şaisprezece, însemna că ne depăşeau numeric numai cu puţin.

Asta în primul val.

Celelalte transportoare coborâră la sol fără incidente, şi da, în fiecare se aflau câte şaisprezece taurani. Brill redistribui rapid grupele pentru a face faţă concentrării de soldaţi duşmani, iar noi am rămas în aşteptare.

Traversară câmpul minat, păşind la unison ca nişte roboţi cu picioarele curbate şi cu trupurile masive, fără a slăbi ritmul de deplasare nici măcar atunci când vreunul dintre ei era făcut bucăţele de explozii, lucru care se întâmplă de unsprezece ori.

Când apărură la orizont, am înţeles şi motivul distribuţiei lor aparent aleatorii: analizaseră dinainte traseele care le ofereau cea mai bună acoperire naturală, profitând de sfărâmăturile făcute de drone. Înaintând astfel, ajungeau la numai doi kilometri de bază, fără ca noi să-i putem ţinti cum se cuvine. Iar costumele lor aveau circuite de amplificare a forţei, similare cu ale noastre, aşa că parcurgeau un kilometru în mai puţin de un minut.

Brill ordonă imediat soldaţilor ei să deschidă focul, mai degrabă pentru a le menţine moralul decât cu speranţa de a-şi lovi adversarii. Era greu de spus, dar poate din când în când, reuşeau să-i nimerească. Bine totuşi că rachetele tahionice transformau stâncile mari în pietriş, treabă impresionantă de altfel.

Tauranii ripostau trăgând cu nişte arme asemănătoare rachetelor tahionice, poate chiar identice. Rareori nimereau ţinta; oamenii noştri se aflau la şi sub nivelul solului şi, dacă nu loveau un obstacol, racheta îşi continua zborul la nesfârşit şi aleluia. Au reuşit totuşi să distrugă un laser bevawatt, iar zguduitura produsă de explozie, atât cât a ajuns până la noi, a fost îndeajuns de puternică încât să mă facă să regret că nu ne îngropasem mai adânc de douăzeci de metri.

Laserele bevavvatt nu ne erau de nici un folos. Probabil, tauranii descoperiseră dinainte direcţiile lor de ochire şi acum le ocoleau cu grijă. Asta a fost şi norocul nostru, pentru că dezamăgirea l-a făcut pe Charlie să-şi dezlipească privirea, pentru moment, de la monitoarele laserelor şi să se uite la hologramă.

„Ce dracu'?"

„Probleme, Charlie?" Rămăsesem cu ochii la monitoare. Aşteptând să se întâmple ceva.

„Nava, crucişătorul... a dispărut." Am privit la hologramă. Avea dreptate, singurele luminiţe roşii erau cele care reprezentau transportoarele.

„Unde au plecat?" am întrebat eu prosteşte.

„Să dăm înapoi." Derulă display-ul câteva minute înapoi şi fixă scara astfel încât în cubul hologramei să încapă

planeta cât şi colapsarul. Crucişătorul reapăru şi, odată cu el, trei puncte verzi. „Laşul” nostru, atacându-l cu doar două drone.

Şi cu un mic ajutor de la legile fizicii.

În loc să procedeze la inserţia în colapsar, vânătorul îl *ocolise*, folosindu-i gravitaţia pentru a obţine un efect de praştie. Ieşise cu 0,9 c, iar dronele cu 0,99 c, angajate direct spre crucişătorul inamic. Planeta noastră era la aproximativ o sută de secunde-lumină de colapsar, astfel încât nava taurană avusese doar zece secunde răgaz să detecteze şi să distrugă cele două drone. Iar la viteza aceea, era totuna dacă te lovea o bombă nova sau un scuipat.

Prima dronă dezintegrase crucişătorul, iar cealaltă, la 0,01 secunde în urma ei, intrase pe o traiectorie de coliziune cu planeta. Vânătorul evitase prăbuşirea, trecând la numai câteva sute de kilometri de planetă şi se mistuise în spaţiu, decelerând la maximum cu cei 25 g ai lui. Urma să se întoarcă peste câteva luni.

Tauranii, însă, n-aveau de gând să aştepte. Se apropiaseră destul de mult de liniile noastre pentru ca ambele părţi să folosească laserele, dar ei se aflau şi în raza de acţiune a grenadelor. O stâncă suficient de mare îi proteja de focul laserelor; în schimb, grenadele şi rachetele făceau ravagii în rândurile lor.

La început, soldaţii lui Brill au avut un avantaj copleşitor; luptând din tranşee, puteau fi atinşi doar cu lovituri norocoase sau cu grenade extrem de bine ţintite (tauranii le aruncau cu mâna la distanţe de ordinul sutelor de metri). Brill pierduse patru oameni, dar, faţă de începutul atacului, forţele taurane îşi înjumătăţiseră practic efectivul.

În cele din urmă, peisajul fusese îndeajuns de sfârtecat astfel ca grosul forţei taurane să lupte acum din gropile aflate pretutindeni în jur. Lupta lâncezea, transformându-se în dueluri individuale cu lasere, punctate ici şi colo de folosirea armelor grele.

Nu era însă recomandabilă utilizarea unei rachete

tahionice împotriva unui singur tauran, sau cel puţin nu atunci când la depărtare de câteva minute se aflau forţe al căror număr nu se cunoştea.

Ceva în reluarea pe care tocmai o urmărisem nu-mi dădea pace. Acum, când bătălia se mai calmase, mi-am dat seama ce era.

Ce efecte produsese impactul celei de-a doua drone, prăbuşită pe planetă cu o viteză apropiată de cea a luminii? M-am repezit la computer şi i-am cerut estimările: cantitatea de energie eliberată în ciocnire, coroborată apoi cu informaţia geologică din memorie.

De douăzeci de ori mai multă energie decât la cel mai puternic cutremur înregistrat vreodată. Şi asta pe o planetă cu dimensiunile pe sfertul celor ale Pământului.

Am transmis pe frecvenţa generală: „Toată lumea la suprafaţă! Imediat!” Am acţionat presurizarea, apoi deschiderea ecluzei şi tunelului care ducea de la postul de comandă la suprafaţă.

„Ce dracu’ Will....?”

„Cutremur!” Cât timp mai aveam? „Mişcă-te!”

Hilleboe şi Charlie veneau imediat după mine.

„Suntem mai adăpostiţi în tranşee?” întrebă Charlie.

„Nu ştiu,” am răspuns. „E primul meu cutremur.” Şi dacă pereţii tranşeei aveau să se surpe şi să ne strivească?

Am rămas surprins de întunericul care domnea la suprafaţă. S Doradus aproape apusese; diafragmele camerelor de luat vederi compensară nivelul scăzut de iluminare.

Un laser duşman mătură locul deschis din stânga noastră, stârnind o cascadă de scântei în trecerea peste postamentul unui bevawatt. Încă nu fusesem reperaţi. Am hotărât la unison că în tranşee era mai sigur şi din trei paşi am ajuns la cea mai apropiată.

Acolo se aflau patru soldaţi, unul dintre ei grav rănit sau poate mort. M-am rostogolit peste taluz şi am comutat amplificatorul de imagine pe gradaţia doi, pentru a-i vedea pe tovarăşii noştri de tranşee. Aveam noroc; unul era grenadier şi exista chiar şi un lansator de rachete. Am

reuşit să le disting şi numele înscrise pe căşti. Nimerisem în tranşeea lui Brill, dar ea încă nu observase. Se afla la celălalt capăt şi, supraveghind precautã împrejurimile, dădea indicaţii către două grupe care efectuau o manevră de învăluire. După ce-şi ocupară poziţiile, se adăposti şi ea din nou. „Dumneavoastră sunteţi, domnule maior?”

„Exact,” am răspuns cu fereală. Mă întrebam dacă printre oamenii din tranşee exista cineva să-mi poarte sâmbetele. „Ce-i povestea asta cu cutremurul?” Aflase despre crucişătorul distrus, dar nu şi despre cea de-a doua dronă. I-am expus situata în câteva cuvinte.

„Încă n-a ieşit nimeni din ecluză,” remarcă ea. „Cel puţin până acum. Cred că au intrat toţi în câmpul de stază.”

„Da, erau aproape şi de una şi de alta.” Poate unii nu-mi luaseră avertismentul în serios şi se aflau încă sub sol. Pentru mai multă siguranţă am lansat un nou apel pe frecvenţa generală şi, imediat după, se dezlănţui iadul pe pământ.

Solul se scufundă brusc sub noi, apoi se arcui în sus; ne izbi cu o asemenea forţă încât ne proiectă în aer, rostogolindu-ne afară din tranşee. Am zburat câţiva metri, îndeajuns de sus ca să văd mozaicul galben şi portocaliu de ovaluri strălucitoare, craterele unde fuseseră oprite bombele nova. Am căzut în picioare, dar pământul se clătina şi aluneca atât de violent sub tălpi, încât îmi era imposibil să-mi păstrez poziţia.

Cu un scrâşnet adânc pe care l-am simţit chiar prin costum, terenul de deasupra bazei noastre se prăbuşi, fărâmiţându-se. Odată cu tasarea solului, parte din talpa câmpului de stază, o clipă expusă, se aşternu pe noua suprafaţă cu o graţie nepăsătoare.

Speram că toată lumea avusese mintea şi timpul necesare să intre sub dom.

Din tranşeea alăturată apăru o siluetă clătinându-se şi, brusc, mi-am dat seama că nu era umană. La o asemenea distanţă, laserul meu i-a găurit casca; tauranul mai făcu doi paşi şi se prăbuşi pe spate.

Deasupra tranşeei se mai ivi o cască. I-am retezat partea de sus înainte ca posesorul ei să poată schiţa vreun gest.

Nu reuşeam să mă orientez. Singurul lucru neschimbat era domul de stază, dar el arăta la fel din orice unghi l-ai fi privit. Laserele bevawatt fuseseră îngropate, însă unul dintre ele se declanşase, fascicolul orbitor şi intermitent iluminând un nor învârtejit de rocă vaporizată.

Fără putinţă de îndoială, mă aflam în teritoriu inamic. Am pornit să traversez solul încă agitat, în direcţia domului.

Nici un comandant de pluton n-a răspuns apelurilor mele. Toţi, cu excepţia lui Brill, erau probabil în interiorul domului. I-am găsit, totuşi, pe Hilleboe şi pe Charlie; pe Hilleboe am trimis-o în dom, să-i scoată afară pe toţi cei dinăuntru. Dacă şi al doilea val de atac număra 128 de taurani, atunci trebuia să ne strângem toate forţele.

Zgâlţâielile s-au mai potolit şi am nimerit într-o tranşee „prietenă” – de fapt a bucătarilor, pentru că singurii ei ocupanţi erau Orban şi Rudkoski.

Apel de la Hilleboe: „Domnule maior... erau doar zece oameni acolo. Restul n-au reuşit să scape.”

„Au rămas pe loc?” Doar avuseseră timp suficient la îndemână.

„Nu ştiu, domnule maior.”

„Nu-i nimic. Vezi de câţi oameni mai dispunem.” Am încercat din nou frecvenţele comandanţilor de plutoane, dar nu se auzea decât fâşâitul legăturilor întrerupte.

Vreme de câteva minute am pândit focul laser al duşmanilor, dar acesta încetase. Probabil aşteptau întăriri.

Hilleboe din nou: „Doar cincizeci şi trei au răspuns la apel, domnul maior. S-ar putea ca unii să-şi fi pierdut cunoştinţa.”

„Bine. Să fie pregătiţi pentru...” Apoi apăru al doilea val de transportoare, cu reactoarele orientate spre noi, decelerând peste orizont. *„Foc de voie cu rachetele în ticăloşi!”* răcni Hilleboe către toţi soldaţii. Nimeni, însă, nu izbutise să-şi păstreze lansatorul de rachete în clipele când

fusese zvârlit de colo-colo. Lipseau şi aruncătoarele de grenade, iar distanţa era prea mare pentru a folosi laserele de mână.

Transportoarele astea erau de patru, cinci ori mai mari decât cele din primul val.

Unul dintre ele ateriză la aproximativ un kilometru în faţa noastră, oprind atât cât să-şi verse încărcătura de soldaţi. Peste cincizeci, probabil şaizeci şi patru – înmulţit cu opt egal cinci sute doisprezece. Imposibil să-i respingem.

„Aici maiorul Mandella. Ascultaţi-mă cu atenţie.” încercam să-mi păstrez vocea calmă şi sigură. „Ne vom retrage în dom, repede, dar în ordine desăvârşită. Ştiu că suntem răspândiţi care încotro. Dacă faceţi parte din plutonul doi sau patru, rămâneţi un minut pe poziţie şi acoperiţi plutoanele unu, trei şi întăririle, apoi e rândul vostru.”

„Plutoanele unu, trei şi întăririle, vă retrageţi la jumătatea distanţei dintre poziţiile actuale şi dom, apoi vă adăpostiţi şi acoperiţi plutoanele doi şi patru. Ele continuă până la marginea domului, de unde vă acoperă pe restul distanţei.” N-ar fi trebuit să spun „retragerea”; în regulamente nu există acest cuvânt. Poate manevră de repliere.

A fost mai mult repliere decât manevră. Câte opt-nouă oameni trăgeau, iar restul fugeau de mama focului. Rudkoski şi Orban dispăruseră. Ţintind cu mare atenţie, am tras de câteva ori, fără nici un folos, apoi am luat-o la goană către celălalt capăt al tranşeei, am suit afară şi m-am îndreptat spre dom.

Tauranii au început să tragă cu rachete, dar majoritatea păreau să treacă prea sus. Până la jumătatea distanţei ce mă despărţea de dom, am văzut doi dintre ai noştri spulberaţi. Apoi am găsit o stâncă mare şi m-am ascuns în dosul ei. Am aruncat o privire în urmă şi m-am convins că doar vreo doi-trei taurani se aflau suficient de aproape ca să devină posibile ţinte pentru laser, însă mi s-a părut mai înţelept să nu atrag atenţia asupra mea. Am

alergat restul drumului până la marginea câmpului şi m-am oprit să ripostez focului inamic. După câteva lovituri, mi-am dat seama că mă expun în mod inutil; din câte vedeam, o singură persoană mai alerga spre dom.

O rachetă fulgeră razant pe lângă mine; dacă aş fi întins mâna, aş fi atins-o. M-am încordat, ghemuindu-mă, şi am sărit, intrând în dom într-o poziţie oarecum lipsită de demnitate.

3

Ajuns înăuntru, am văzut racheta care mă ratase, derivând alene în lumina cenuşie, ridicându-se uşor pe măsură ce străbătea domul. Avea să se vaporizeze de îndată ce ieşea din el, fiindcă toată energia cinetică, pierdută prin brusca încetinire la 16,3 metri pe secundă, urma să se transforme în căldură.

Nouă oameni zăceau morţi, cu feţele în jos, chiar la marginea câmpului. Era de aşteptat, chiar dacă asemenea lucruri de obicei nu li se spuneau soldaţilor.

Costumele lor de luptă erau intacte – altfel n-ar fi ajuns până aici – dar în tăvăleala şi trânteala prin care trecuseră în ultimele minute, stratul special izolator care le proteja de efectele câmpului de stază se deteriorase. De aceea, imediat ce intraseră în câmp, orice activitate electronică încetase în organism, ducând la moarte subită. Şi pentru că nici o moleculă din corpul lor nu putea depăşi 16,3 m/s, îngheţaseră bocnă imediat, iar temperatura trupurilor căzuse instantaneu la 0,426 K.

Am decis să nu-l întorc pe nici unul cu faţa în sus, lăsând pe mai târziu identificarea numelor. Trebuia să punem la punct o poziţie defensivă, înainte ca tauranii să pătrundă în dom. Asta în cazul în care nu aveau de gând să aştepte, ci doreau să lovească în forţă.

Cu gesturi largi şi complicate am reuşit să-i adun pe toţi în centrul câmpului, sub coada vânătorului, unde se aflau stivuite armele.

Erau o grămadă, pentru că fusesem pregătiţi să echipăm de trei ori mai mulţi oameni decât cei aflaţi acum pe dom. După ce am dat fiecăruia câte un scut şi o sabie scurtă, am scris cu degetul pe zăpadă: ARCAŞI BUNI? RIDICAŢI MÂNA. S-au oferit cinci voluntari, apoi am mai ales trei ca să folosim toate arcurile. Am distribuit câte douăzeci de săgeţi fiecărui arcaş. Pentru distanţe mari, nu existau alte arme mai eficiente; săgeţile erau aproape invizibile în zborul lor lent, iar masa era concentrată într-un vârf de cristal, dur ca un diamant.

Am dispus arcaşii circular în jurul vânătorului (ampenajul îi apăra parţial de proiectilele venite din spate), la fiecare doi dintre ei plasând alţi patru oameni: doi suliţaşi, un luptător cu bastonul şi unul înarmat cu o secure de luptă şi cu douăsprezece shuriken-uri. Teoretic cel puţin, o astfel de organizare acoperea toate formele de luptă, de la distanţă până la corp-la-corp.

În realitate, la raportul de forţe existent – cam cincisprezece la unu – puteau să vină probabil cu câte un bolovan în fiecare mână, fără scuturi sau arme speciale, şi chiar şi aşa să ne bată măr.

Asta în cazul că ştiau ce e acela un câmp de stază. Fiindcă altfel, tehnologia lor părea să fie la zi în toate privinţele, cu cea terestră.

Vreme de câteva ore nu s-a întâmplat nimic. Aşteptând să murim, ne-am plictisit cât cuprinde. N-aveai cu cine schimba o vorbă, nu vedeam decât domul neschimbat şi cenuşiu, nava cenuşie, zăpada cenuşie şi câţiva soldaţi anonimi, identici şi cenuşii. Nimic de auzit, gustat sau mirosit, cu excepţia propriului trup.

Aceia dintre noi interesaţi încă de luptă supravegheau marginea inferioară a domului, aşteptând apariţia primilor taurani. Aşa că ne-a trebuit o secundă întreagă să ne dăm seama că se declanşase atacul. Venea de deasupra, un roi de fleşete catapultate, împroşcate prin dom de la vreo treizeci de metri înălţime, ţintite exact spre centrul emisferei.

Scuturile erau destul de mari, aşa că oamenii îşi puteau

proteja corpul cu ele dacă se lăsau uşor pe vine; cei care au văzut fleşetele s-au apărat cu uşurinţă. Ceilalţi, surprinşi cu spatele la direcţia atacului sau odihnindu-se, numai norocul chior îi mai putea salva; nimeni nu putea striga vreun avertisment, iar proiectilelor le trebuiau doar trei secunde ca să ajungă din marginea domului în centrul lui.

Am fost norocoşi – n-am pierdut decât cinci oameni. Unul dintre ei, o femeie, Shubik, era arcaş. I-am luat locul şi am pregătit arcul, aşteptând un atac iminent la sol.

Care întârzia. După jumătate de oră am mers de la un om la altul şi, prin gesturi, am explicat fiecăruia că trebuia să atingă persoana din dreapta dacă vedea că se întâmplă ceva deosebit. Următorul avea să procedeze la fel şi tot aşa, până când cercul se închidea.

Probabil că asta mi-a salvat viaţa. Al doilea atac cu fleşete, câteva ore mai târziu, veni din spatele meu. Am simţit ghiontul, am tras o palmă celui din dreapta mea, m-am întors şi le-am văzut coborând. Am ridicat scutul deasupra capului şi, după o fracţiune de secundă, fleşetele loviră.

Mi-am pus arcul jos pentru a smulge trei fleşete din scut şi atacul la sol se declanşă.

Era o scenă stranie şi impresionantă. Vreo trei sute de taurani intrară simultan în câmp, aproape umăr la umăr, de jur împrejurul domului. Înaintau în cadenţă, ţinând fiecare câte un scut rotund, care de-abia le acoperea pieptul masiv. Aruncau cu fleşete similare celor care ne bombardaseră ceva mai devreme.

Am plantat scutul în faţa mea – avea suporturi mici la partea inferioară pentru a rămâne în picioare – şi, după prima săgeată trasă, mi-am dat seama că şansa era de partea noastră. Săgeata lovi un scut inamic în centru, trecu prin el şi pătrunse în costum.

A fost un masacru cu sens unic. În absenţa elementului-surpriză, fleşetele nu prea erau eficiente – dar când una mi-a trecut pe deasupra capului, venind din spate, am simţit că mă iau fiorii.

Cu douăzeci de săgeţi am omorât tot atâţia taurani. De fiecare dată când se prăbuşea unul, ceilalţi strângeau rândurile; nici măcar nu trebuia să mai ţinteşti. După ce-am rămas fără săgeţi, am încercat să arunc în ei cu propriile fleşete. De data asta, însă, scuturile lor uşoare se dovediră un obstacol de netrecut.

Când am ajuns în faza de luptă corp-la-corp, ucisesem deja mai mult de jumătate dintre ei, numai cu săgeţi şi suliţe. Mi-am scos sabia şi am aşteptat. Proporţia rămăsese totuşi de peste trei la unu în favoarea lor.

La distanţe mai mici de zece metri, fu rândul oamenilor cu shuriken să-şi dovedească măiestria. Deşi aflate în rotaţie, proiectilele puteau fi lesne văzute, mai ales că până la ţintă făceau mai bine de jumătate de secundă. Cu toate astea, majoritatea taurani lor reacţionară la fel de ineficient, ridicând scuturile pentru a bloca lovitura. Lama călită şi grea, ascuţită ca un brici, străpungea uşor scutul, aidoma unui joagăr tăind cartoane.

Primul contact corp la corp se desfăşură cu bastoane, bare de metal de doi metri lungime, ascuţite la capete într-o lamă de cuţit cu tăiş dublu şi serat. Tauranii le înfruntară cu sânge rece – sau poate vitejeşte, e o chestiune ce ţine de punctul de vedere adoptat. Prindeau pur şi simplu lama în mâini şi mureau. În timp ce omul nostru încerca să-şi smulgă arma din strânsoarea rigidă a mortului, un spadasin tauran, înarmat cu un iatagan de peste un metru, făcea un pas în faţă şi-l ucidea.

Pe lângă săbii, aveau şi ceva asemănător bolasului, o bucată de coardă elastică, terminată cu vreo zece centimetri de sârmă ghimpată, având la capăt o mică greutate pentru propulsie. Armă periculoasă de ambele părţi; dacă nu-şi atingea ţinta, zvâcnea înapoi imprevizibil. De cele mai multe ori, însă, nimerea, trecând pe sub scuturi şi înfăşurându-şi sârma ghimpată în jurul gleznelor.

Stăteam spate în spate cu Erikson şi, mulţumită spadelor, am reuşit să mai supravieţuim câteva minute. Când nu mai erau decât vreo douăzeci, tauranii se răsuciră pur şi simplu pe călcâie şi, mărşăluind, se îndreptară spre

exteriorul domului. Am mai nimerit trei cu fleşetele, dar am preferat să nu-i urmărim. Se puteau întoarce şi reîncepe măcelul.

Dintre ai noştri doar douăzeci şi opt scăpaseră. Pe sol erau presărate cadavre taurane, de peste zece ori mai multe, dar asta nu prea ne încălzea.

Alţi trei sute, proaspeţi, puteau repeta oricând isprava. Şi de data asta cu deplin succes.

Am trecut de la un cadavru la altul, recuperând săgeţi şi suliţe, apoi am luat iar poziţii în jurul vânătorului. Nimeni nu s-a ostenit să recupereze bastoanele. Mi-am cercetat tovarăşii: Charlie şi Diana rămăseseră în viaţă (Hilleboe fusese una dintre victimele luptei cu bastonul), precum şi doi ofiţeri din corpul auxiliar, Wilber şi Szydlowska. Rudkoski era prezent, dar pe Orban îl nimerise o fleşetă.

După o zi de aşteptare, se părea că inamicul preferase atacului la sol un război de uzură. Fleşetele zburau constant spre noi, însă doar câte două, trei, maximum zece. Şi întotdeauna din alt unghi. Nimeni nu putea rămâne cu ochii în patru la nesfârşit; o dată la trei, patru ore, sigur nimereau pe cineva.

Dormeam cu schimbul, doi oameni odată, deasupra generatorului de câmp. Plasat sub fuzelajul vânătorului, era cel mai sigur loc din dom.

Din când în când, la marginea domului apărea un tauran, cu scopul evident de a vedea dacă mai suntem în viaţă. Uneori trăgeam cu săgeţi în el, ca să nu ne ieşim din mână.

După câteva zile, au renunţat la fleşete. Era posibil să-şi fi epuizat, pur şi simplu, stocul. Sau hotărâseră să înceteze în momentul când rămăseserăm douăzeci cu totul.

Mai putea fi o explicaţie. Am plecat cu un baston în mână până la marginea câmpului şi am împuns cu el, un centimetru sau mai mult, spre exterior. Când l-am tras înapoi, am constatat că vârful se topise. I l-am arătat lui Charlie, care se legănă înainte şi înapoi. Îmbrăcat în costum, numai aşa puteai să-ţi exprimi aprobarea; se mai

întâmplase să fie astfel dejucată protecţia câmpului de stază. Tauranii îmbrăcaseră domul cu laserele într-o haină de foc şi ne aşteptau să înnebunim de-a binelea şi să oprim generatorul. Între timp, probabil că ei stăteau comod în nave şi jucau ceva asemănător cu tablele.

Am încercat să găsesc o soluţie. În mediul acela ostil, în care simţurile îţi erau anesteziate şi unde trebuia să fii mereu în gardă, era greu să te concentrezi multă vreme asupra unei asemenea probleme. Ceva ce spusese Charlie. Nu mai departe de ieri. Nu reuşeam să-mi amintesc. La vremea respectivă n-ar fi dat rezultate: asta era tot ce mai ţineam minte. Şi, într-un târziu, m-am luminat.

I-am chemat pe toţi lângă mine şi am scris pe zăpadă:

LUAT BOMBE NOVA DIN NAVĂ.

PUSE LA MARGINEA CÂMPULUI.

MUTAT CÂMPUL.

Szdlowska ştia locul de la bordul vânătorului unde se păstrau uneltele necesare. Din fericire pentru noi, lăsasem toate căile de acces deschise, înainte de a activa câmpul; erau electronice şi ar fi putut îngheţa în poziţia închis. Dintr-o nişă de lângă motoare, am luat o trusă de chei fixe, apoi am urcat în carlingă. Acelaşi om cunoştea şi modul de demontare al plăcii de acces spre compartimentul bombelor. L-am urmat, târându-mă prin tubul larg de un metru.

În mod normal, presupuneam eu, înăuntru ar fi trebuit să fie beznă ca în burta balenei. Dar câmpul de stază ilumina bombele la fel de slab, fără umbre, ca şi afară. Incinta era prea strâmtă pentru amândoi, aşa că eu am rămas la capătul tunelului de acces şi am privit.

Trapele compartimentului aveau comandă manuală, aşa că n-am avut probleme. Szdlowska răsuci o manetă şi treaba se rezolvă. Mai grea s-a dovedit eliberarea celor două bombe nova din suporturi. Până la urmă a trebuit să folosim o rangă. Am desprins fiecare câte o bombă şi le-am rostogolit afară.

Când am coborât, l-am găsit pe sergentul Anghelov meşterind deja la ele. Ca să amorsezi bombele, mai întâi

deşurubai focosul, apoi, scormonind cu un obiect dur în lăcaşul rămas liber, puteai deteriora clemele de siguranţă şi mecanismul de declanşare întârziată.

Le-am cărat repede până la margine, câte şase oameni la fiecare bombă, şi le-am aşezat alături. Le-am făcut semn cu mâna celor patru oameni aflaţi lângă generatorul de câmp. Îl ridicară, apucându-l de mânere, şi se îndepărtară cu zece paşi. Marginea câmpului lunecă peste ele şi bombele dispărură.

Mai mult ca sigur că detonaseră. Vreme de câteva secunde se creă o temperatură comparabilă cu cea din miezul unei stele. Până şi câmpul de stază o resimţi: pentru o clipă, aproximativ o treime din dom căpătă o strălucire mată şi rozalie, redevenind apoi cenuşiu. Apăru o uşoară acceleraţie, ca într-un lift. Asta însemna că alunecam spre fundul craterului. Oare aveam să atingem ceva solid? Sau ne scufundam în roca topită, pentru a rămâne fixaţi în ea ca nişte insecte în chihlimbar? Nici nu merita să te gândeşti la o asemenea eventualitate. Dacă se întâmpla aşa ceva, ar fi existat, probabil, o şansă să ne eliberăm cu laserul bevawatt al vânătorului.

Doar doisprezece dintre noi.

CÂT TIMP? zgârie Charlie în zăpada de la picioarele mele.

Era o întrebare al naibii de bună. Nu cunoşteam decât cantitatea de energie eliberată de cele două bombe. Habar n-aveam ce dimensiuni căpătase mingea de foc, or de mărimea ei depindeau temperatura la detonare şi suprafaţa craterului. Nu ştiam ce cantitate de căldură putea absorbi roca şi nici punctul ei de fierbere. Am scris O SĂPTĂMÂNA POATE? TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC.

Computerul navei mi-ar fi dat răspunsul într-o miime de secundă, numai că n-aveam cum să-l folosesc. Am început să scriu ecuaţiile pe zăpadă, încercând să obţin un minim şi un maxim pentru perioada de timp necesară răcirii în exterior. Anghelov, ale cărui cunoştinţe de fizică erau mult mai la zi, îşi făcu, pe fuzelaj, propriile sale calcule.

Rezultatele mele indicau între şase ore şi şase zile (deşi

pentru şase ore, roca înconjurătoare ar fi trebuit să transmită căldura la fel ca un conductor din cupru pur), iar ale lui Anghelov între cinci ore şi patru zile jumătate. Am insistat că vor fi şase zile şi nimeni nu mă contrazise.

Am dormit o groază. Charlie şi Diana jucau şah, zgâriind simbolurile pe zăpadă. Eu unul n-am fost niciodată în stare să ţin minte poziţiile pieselor. Mi-am verificat calculele de câteva ori şi de fiecare dată am obţinut şase zile. Am refăcut şi calculele lui Anghelov şi, deşi mi s-au părut corecte, le-am preferat totuşi pe ale mele. O zi şi jumătate în plus, îmbrăcaţi în costume – ei şi? Ne contraziceam, concis, prin semne scrise pe zăpadă, fără să ne supărăm.

Atunci când detonasem bombele, eram nouăsprezece. Şi după şase zile, când am pus mâna pe întrerupătorul generatorului, eram tot nouăsprezece. Oare ce ne aştepta în exterior? Era sigur că, pe o rază de câţiva kilometri, toţi tauranii muriseră în explozie. Dar poate mai existase vreo forţă de rezervă, în spatele frontului, care aştepta acum, calmă, pe buza craterului. De data asta, însă, bastonul scos în afara câmpului nu se mai topise.

Am împrăştiat oamenii, astfel încât să nu mai fie nimeriţi cu toţii din prima lovitură. Apoi, pregătit să re-activez câmpul la cel mai mic pericol, am apăsat pe întrerupător.

4

Radioul personal era încă acordat pe frecvenţa generală; după mai mult de o săptămână de linişte, urechile mi-au fost brusc invadate de exclamaţii asurzitoare de bucurie.

Ne aflam în centrul unui crater cu diametrul şi

Desen de Florin Constantin

adâncimea de un kilometru. Pereţii deveniseră o crustă neagră şi lucioasă, întreruptă ici-colo de crăpături roşiatice, fierbinţi, dar neprimejdioase. Emisfera de teren pe care ne găseam se scufundase cu mai bine de patruzeci de metri faţă de nivelul iniţial, astfel încât acum stăteam pe un soi de piedestal.

Nicăieri nu se vedea nici un tauran.

Ne-am repezit la navă, am închis-o ermetic, am umplut-o cu aer proaspăt şi ne-am scos costumele. N-am făcut uz de funcţie la unicul duş de pe navă; m-am aşezat comod într-un fotoliu de acceleraţie şi am inspirat, rar şi adânc, aer care nu mirosea a Mandella reciclat.

Nava era proiectată pentru un echipaj de maximum doisprezece oameni, aşa că şase dintre noi au rămas cu schimbul afară pentru a nu suprasolicita sistemul de menţinere a vieţii. Am transmis un mesaj repetat către celălalt vânător, aflat încă şase săptămâni depărtare, anunţând că trăim şi că aşteptăm să fim luaţi la bord. Eram aproape sigur că mai avea cel puţin şapte locuri libere, deoarece echipajul standard pentru misiunile de luptă se compunea din doar trei oameni.

Era minunat să te plimbi şi să poţi vorbi din nou. Pentru restul şederii noastre pe planetă, am suspendat în mod oficial tot ce ţinea de viaţa cazonă. O parte dintre supravieţuitori erau din plutonul de nemulţumiţi comandat de Brill, însă ostilitatea părea să le fi dispărut.

Am practicat un fel de joc nostalgic, comparând diferitele perioade istorice la care fuseserăm martori pe Pământ, şi ne-am întrebat cum va fi când ne vom întoarce într-un viitor aflat la o distanţă de şapte sute de ani. Nimeni nu se gândea că, în cel mai bun caz, urma să căpătăm un concediu de câteva luni, apoi să fim detaşaţi la alt Corp Expediţionar, pentru încă un tur de ruletă.

Într-o bună zi, Charlie mă întrebă din ce ţară provenea numele meu; i se părea bizar. I-am spus că provenea din lipsa unui dicţionar şi, scris corect, ar fi fost chiar mai bizar.

Jumătate de oră a durat să-i explic toate detaliile

neînsemnate legate de botezul meu. Ca s-o scurtez, totuşi, părinţii mei fuseseră „hippies” (un fel de sub-cultură din America sfârşitului de secol douăzeci, care respinsese materialismul şi îmbrăţişase un larg evantai de idei ciudate) şi se strânseseră, împreună cu alţii asemenea lor, într-o comunitate mică a cărei ocupaţie de bază era agricultura. Când a rămas însărcinată, mama n-a vrut să respecte convenţiile căsătorindu-se: asta presupunea ca femeia să ia numele bărbatului şi însemna că, într un fel, devenea proprietatea lui. Îmbătaţi însă de sentimentalisme, părinţii meu au hotărât să-şi aleagă un nou nume, acelaşi pentru amândoi. Au plecat cu o maşină până în oraşul cel mai apropiat, ciorovăindu-se tot drumul în legătură cu acel cuvânt ce-ar fi simbolizat cel mai bine legătura de dragoste dintre ei – am scăpat cât p-aci de un nume mult mai scurt – şi au ales Mandala.

Împrumutat de hippies dintr-o altă religie, mandala este un desen în formă de roată simbolizând cosmosul, mintea cosmică, Dumnezeu şi orice altceva doreai să citeşti în el. Nici mama şi nici tata nu ştiau cum se scrie corect cuvântul, iar magistratul l-a notat cum i s-a năzărit lui. Şi mi-au dat numele de William în onoarea unui unchi înstărit, ulterior decedat, din nefericire, sărac lipit.

Ne-am petrecut cele şase săptămâni într-un mod destul de plăcut; discutând, citind, odihnindu-ne. Cea de-a doua navă coborî lângă a noastră şi avea într-adevăr nouă cuşete libere. Am format echipajele astfel încât fiecare navă să aibă la bord pe cineva care s-o poată pilota, în caz că secvenţa pre-programată de salt nu ar fi funcţionat. Eu m-am mutat pe celălalt vânător, sperând să găsesc cărţi noi în bibliotecă. N-am avut noroc.

Ne-am culcat cu toţii în incintele de accelerare şi am decolat simultan.

Am petrecut multă vreme acolo, pentru că nava era aglomerată şi n-aveam nici unul chef să vedem aproape tot timpul aceleaşi şi aceleaşi mutre. Acceleraţiile periodice ne-au dus la Stargate în zece luni, timp subiectiv.

Bineînţeles, pentru un ipotetic observator obiectiv, perioada rămânea tot de trei sute patruzeci de ani (fără şapte luni).

În jurul lui Stargate orbitau sute de crucişătoare. Ghinionul nostru: cu asemenea forţe în rezervă, probabil nici vorbă de concediu.

Oricum, mai curând aveam să ajung în faţa curţii marţiale decât în permisie. Pierdusem optzeci şi opt la sută din oameni, mulţi dintre ei din cauză că nu avuseseră suficientă încredere în mine să execute ordinele legate de cutremur. Iar în ceea ce privea Sade-138, situaţia era ca la început: nu mai existau taurani, dar nici bază.

Am primit instrucţiunile de apuntare şi le-am executat direct, fără a ne mai transfera pe navetă. La spaţiodrom ne aştepta altă surpriză. Zeci şi zeci de crucişătoare se aflau la sol – niciodată nu se procedase aşa pe Stargate, de teama unei lovituri directe – dintre care două capturate de la taurani. Era prima oară când puneam mâna pe astfel de nave, intacte.

Desigur, şapte secole însemnau poate un avantaj decisiv. Oare eram pe cale de a învinge?

Am traversat o ecluză deasupra căreia scria DEBARCARE. După presurizare, odată ce ne-am scos costumele, a apărut o femeie tânără şi frumoasă, împingând un cărucior pe care se aflau tunici şi, într-o engleză impecabilă, ne-a spus să ne îmbrăcăm şi să mergem în sala de şedinţe situată la capătul coridorului, pe stânga.

Tunica mi s-a părut ciudat de uşoară, dar călduroasă. De aproape un an de zile nu mai purtasem altceva în afara costumului de luptă.

Sala de şedinţe era cam de o sută de ori mai mare decât ar fi fost nevoie pentru cei douăzeci şi doi câţi eram. Acolo am găsit-o pe aceeaşi fată, care ne-a rugat să mergem în faţă. Asta m-a dat peste cap; puteam să jur că plecase în sens opus nouă pe coridor – şi *ştiam* că nu mă-nşel; mă uitasem lung după ea, fascinat de cum i se mulau hainele pe fund.

La naiba, poate aveau transmiţătoare de masă. Sau teleportare. Voia să fie scutită de efortul de a face câţiva paşi.

Am stat un minut, apoi un bărbat, îmbrăcat cu o tunică simplă, întru totul asemănătoare celor pe care le purtam, păşi pe podium cu un vraf de caiete groase sub fiecare braţ.

Aceeaşi fată îl urma, având şi ea nişte caiete.

Am privit în spatele meu şi am văzut-o încă pe intervalul dintre fotolii. Ca lucrurile să pară şi mai aiuritoare, bărbatul era practic geamăn cu ambele femei.

Răsfoi unul dintre caiete şi-şi drese glasul.

„Cărţile astea vă sunt destinate,” vorbi el, tot cu un accent perfect, „dar nu-i nevoie să le citiţi dacă nu aveţi chef. Nu vă obligă nimeni să faceţi ceea ce nu vreţi, fiindcă... sunteţi liberi. Războiul s-a sfârşit.”

Tăcere neîncrezătoare.

„După cum veţi afla din acest manual, războiul s-a terminat acum două sute douăzeci şi unu de ani. Prin urmare, ne aflăm în anul 220. Pe stil vechi, asta înseamnă, evident, 3138 d.C.

„Sunteţi ultimul grup de soldaţi care s-a întors. După ce veţi pleca de aici, vă voi urma. Iar Stargate va fi distrusă. Ea mai exista doar ca punct de întâlnire pentru supravieţuitori şi ca monument în amintirea prostiei umane. Şi a ruşinii. După cum veţi afla citind. Distrugerea ei va însemna o purificare.”

Se opri şi femeia continuă fără nici o pauză.

„Regret încercările prin care aţi trecut şi aş vrea să pot afirma că totul a fost în numele unei cauze juste, dar, citind, veţi afla că nu este aşa.

Nici chiar averile strânse în timp, salariile neplătite şi dobânzile la dobânzi, nu mai valorează ceva, deoarece nu mai folosim bani sau credite. De altfel, nu mai există o economie ca atare, unde să mai poată fi folosite asemenea... lucruri.”

„După cum cred că v-aţi dat deja seama,” preluă ştafeta bărbatul, „eu sunt, noi suntem clone de la un acelaşi individ, în urmă cu circa două sute de ani, numele meu era Kahn. Acum este Om.”

„Am avut un strămoş direct în compania voastră, un

anume Larry Kahn, caporal. Îmi pare rău că el nu s-a mai întors.”

„Reprezint mai mult de zece miliarde de indivizi, dar o singură conştiinţă.” spuse femeia. „După ce veţi citi, voi încerca să vă explic. Ştiu că va fi greu de înţeles.”

„Nu mai există alţi oameni aduşi la viaţă, întrucât eu reprezint modelul perfect. Indivizii care mor sunt înlocuiţi. Există, totuşi, planete unde oamenii se nasc în mod normal, ca mamiferele. Dacă societatea mea este prea alienantă pentru voi, puteţi pleca pe una dintre aceste planete. În caz că doriţi să participaţi la procreere, noi nu vă vom descuraja această înclinaţie. Mulţi veterani ne-au cerut să le schimbăm polaritatea în heterosexuali, astfel încât să se poată adapta mai uşor acestor societăţi. Pot face asta foarte uşor.”

Nu te mai deranja. Omule, fă-mi biletul de ieşire.

„Veţi rămâne zece zile pe Stargate ca oaspeţi ai mei, după care veţi fi duşi încotro doriţi,” reluă bărbatul. „Până atunci, citiţi, vă rog, această carte. Puteţi întreba orice sau cere orice serviciu, fără să vă jenaţi.” Se ridicară amândoi şi plecară de pe podium.

„Incredibil,” spuse Charlie, care stătea alături de mine. „Permit... încurajează... bărbaţii şi femeile să facă chestia *aceea* din nou? Împreună?”

Femela-Om de pe interval, aflată în spatele nostru, îi răspunse, înainte să apuc să formulez o replică ipocrită prin care să-mi exprim compasiunea.

„Nu acuzăm societatea din care proveniţi.” spuse ea, neînţelegând probabil că Charlie era afectat pe plan personal. „Simt numai că se impune o măsură de siguranţă eugenică. Nu posed dovezi că prin clonarea unui singur individ ideal se comite ceva rău, dar dacă se va constata că a fost o greşeală, va exista întotdeauna o bancă genetică bogată, care să ne permită să o luăm de la capăt.” – îl bătu uşor pe umăr. „Desigur, nu sunteţi obligaţi să plecaţi pe planetele de reproducere. Puteţi rămâne pe oricare dintre planetele mele. Eu nu fac nici o deosebire între hetero şi homosexualitate.”

Se duse apoi pe podium, de unde ne ţinu o lungă predică despre locurile de cazare, de servire a mesei şi alte asemenea, în timpul sejurului pe Stargate. „Nu mi s-a întâmplat încă să fiu sedus de-un computer”, bolborosi Charlie.

Războiul care ţinuse o mie o sută patruzeci şi trei de ani începuse de la premise false şi continuase doar pentru că cele două rase nu reuşiseră să comunice una cu cealaltă.

Imediat ce au schimbat primul mesaj, s-a pus întrebarea „De ce ne-aţi atacat?” şi răspunsul a fost „Noi?”

Tauranii nu mai cunoscuseră războiul de milenii şi, spre începutul secolului douăzeci şi unu, se părea că şi omenirea era pregătită să facă uitată această venerabilă instituţie. Mai existau însă şi militari îmbătrâniţi în rele, iar mulţi dintre ei ocupau poziţii importante. Practic, ei conduceau Grupul de Explorări şi Colonizare de pe lângă Naţiunile Unite, grup care profita de recent descoperitul salt colapsar pentru a explora spaţiul interstelar.

Multe dintre expediţiile de început au suferit accidente şi au dispărut. Foştii militari deveneau bănuitori. I-au înarmat pe colonişti şi, astfel, prima navă taurană întâlnită a fost distrusă.

Şi-au lustruit medaliile de pe piept şi restul avea să devină istorie.

Nu puteai arunca întreaga vină numai pe militari. Dovezile care, chipurile, îi incriminau pe taurani în legătură cu primele dispariţii de nave erau de-a dreptul ridicole. Puţinii oameni care au atras atenţia asupra greşelii pe cale de a fi comisă au fost ignoraţi.

Adevărul era că economia Pământului avea nevoie de un război şi acesta pica într-un moment ideal. Oferea o investiţie atrăgătoare, în care puteau fi azvârliţi bani cu găleata şi prezenta avantajul de a uni umanitatea în loc s-o dezbine.

În felul lor, tauranii au reînvăţat legile războiului. Însă niciodată nu le-au deprins cum se cuvine şi, până la urmă,

tot ar fi pierdut.

Cartea lămurea că tauranii nu puteau contacta umanitatea, pentru că la ei nu mai exista conceptul de individ: erau clone naturale de milioane de ani. În fine, la un moment dat, pe crucişătoarele noastre au apărut echipajele formate din Om, clonele lui Kahn. Ele au reuşit, pentru prima oară, să comunice cu clonele taurane.

Cartea afirma asta fără înconjur. L-am rugat pe Om să-mi spună ce anume făcea atât de specială relaţia dintre două clone, iar el mi-a explicat că era imposibil să înţeleg *a priori.* Nu existau cuvinte pentru aşa ceva şi chiar dacă ar fi existat, creierul meu nu era capabil să lege conceptele implicate.

În regulă. Ideea mi se părea cam trasă de păr, dar eram dispus să o accept. Dacă asta însemna că războiul se sfârşise, acceptam orice.

Tocmai mă îmbrăcam după prima noapte de somn omenesc de care avusesem parte după ani şi ani, când cineva bătu uşor la uşă. Am deschis-o şi în cadrul ei stătea o femelă-Om, cu o expresie ciudată pe chip. Aducea a poftă; oare încerca să fie seducătoare?

„Maior Mandella”, zise ea, „pot intra?” I-am făcut semn către scaun, dar ea s-a dus drept la pat şi s-a aşezat cu eleganţă pe aşternuturile mototolite.

„Aş vrea să-ţi fac o propunere”. M-am întrebat dacă ştia subânţelesul arhaic al cuvântului folosit. „Vino lângă mine, te rog.”

Spre deosebire de Charlie, care nu voia să se lase sedus de un computer, eu n-aveam asemenea prejudecăţi, aşa c-am ascultat-o. „Şi ce-mi propui?” I-am atins coapsa călduţă şi am descoperit, dezamăgit, cât de uşor era să mă stăpânesc. Oare reflexele pot suferi din lipsă de exerciţiu?

„Îţi cer permisiunea de a te clona şi câteva grame de carne. Îţi ofer, în schimb, nemurirea”.

Nu era chiar propunerea visată. „De ce tocmai eu? Credeam că tu eşti deja modelul ideal.”

„Ţinând seama de scopurile mele şi atât cât îmi stă în

putinţă să apreciez, aşa e. Dar am nevoie de tine pentru a îndeplini o funcţie... contrară naturii mele. Şi contrară fratelui meu Tauran.”

„O treabă murdară.” Să-ţi petreci toată viaţa curăţând canale; halal nemurire.

„S-ar putea să nu ţi se pară chiar aşa murdară.” Se foi incomodată şi mi-am retras mâna. „Mulţumesc. Ai citit prima parte a cărţii?”

„În mare, da.”

„Atunci ai aflat că Om şi Tauran sunt făpturi inofensive. Nu ne luptăm între noi sau unii cu alţii, pentru că agresivitatea fizică a fost extirpată din structura noastră. Prin inginerie genetică.”

„O realizare demnă de toată lauda.” M-am prins unde bătea şi răspunsul avea să fie negativ.

„Dar tocmai această absenţă a agresivităţii a permis Pământului, pe vremea ta, să poarte cu succes război împotriva unei culturi infinit mai vechi. Mă tem că lucrul acesta s-ar putea întâmpla din nou.”

„De data asta Omului.”

„Omului şi Tauranului; din punct de vedere filozofic, diferenţa e minimă.”

„Deci tu vrei ca eu să-ţi furnizez o armată. O bandă de barbari care să vă apere frontierele.”

„Nu e prea plăcut expri...”

„Nici ideea nu-i din cale-afară de plăcută.” Cam aşa vedeam eu iadul. „Nu. Nu pot.”

„Singura ta şansă de a trăi etern.”

„Exclus.” Am privit în pământ. „Vouă, agresivitatea v-a fost extirpată. Mie unuia, mi-a fost zdrobită.”

Se ridică, netezindu-şi tunica peste şoldurile perfecte. „Şiretenia mi-e străină. Nu-ţi pot refuza acest trup, dacă îl doreşti cumva.”

Îmi interpretă greşit tăcerea.

„În afară de nemurire, îţi mai poţi oferi doar satisfacţia abstractă de a sluji o cauză. Apărarea umanităţii de pericole necunoscute.”

Am revăzut în minte cei o mie de ani de slujire a unei

cauze şi mi-am dat seama că nu prea trăisem mari satisfacţii. „Nu. Chiar dacă aş considera că voi reprezentaţi umanitatea, răspunsul meu ar fi tot nu.”

Încuviinţă şi se îndreptă spre uşă.

„Nu-ţi face griji”, am spus. „Poţi convinge pe altcineva.”

Deschise uşa şi vorbi fără să se mai întoarcă. „Nu, ceilalţi au refuzat deja. Era cel mai puţin probabil ca tu să accepţi, de aceea te-am lăsat la urmă.”

Ţinând seama că toţi îi refuzasem oferta, Om a dovedit foarte mult tact. Pentru noi, cei douăzeci şi doi de întârziaţi, s-a străduit să re-creeze un mic restaurant bar şi să-l ţină deschis zi şi noapte (n-am văzut nici un Om bând sau mâncând – socot că au rezolvat cumva şi problema asta). Într-o seară, – în timp ce stăteam la masă, sorbind dintr-un pahar de bere şi citindu-le cartea, sosi Charlie şi se aşeză lângă mine.

Fără nici o introducere, îmi spuse, „Am de gând să încerc.”

„Ce anume?”

„Femei. Hetero.” Se crispă. „Nu te supăra... nu mi se pare prea atrăgător.” Mă bătu uşor pe mână, oarecum zăpăcit. „Avantajele, însă... ai încercat vreodată?”

„Păi... nu, n-am încercat.” Femela-Om era o încântare pentru ochi, însă la fel ca o pictură sau ca o sculptură. Nu mi le puteam deloc imagina ca fiinţe umane.

„Nici să n-o faci.” Nu-mi explică de ce şi cum. „Pe de altă parte, ei spun – adică el, adică ea, adică... în fine – că mă pot schimba la loc fără nici o problemă. Dacă nu-mi place.”

„Are să-ţi placă, Charlie.”

„Sigur, *şi ei* zic la fel.” Comandă o băutură tare. „Numai că mi se pare anormal. În sfârşit, pentru că, ăă, tot am de gând să fac pasul ăsta, te superi dacă... ce-ar fi să plecăm amândoi pe aceeaşi planetă?”

„Bineînţeles, Charlie, ar fi grozav.” Vorbeam serios. „Te-ai hotărât unde să mergi?”

„La naiba, nici nu-mi pasă. Numai să plec de aici.”

„Mă întreb dacă Heaven o mai fi la fel de frumos...”

„Nu”, arătă Charlie peste umăr, către barman. *„Ăla* trăieşte acolo.”

„Atunci nu ştiu. Trebuie să existe o listă.”

În bar intră un Om, împingând un cărucior încărcat vârf cu dosare. „Maior Mandella? Căpitan Moore?”

„Noi suntem”, răspunse Charlie.

„Astea sunt dosarele voastre militare. Sper că vi se vor părea interesante. Au fost trecute pe hârtie, când aţi rămas singurii care nu se întorseseră, deoarece ar fi fost lipsit de sens să lăsăm în funcţiune reţelele informatice, pentru a păstra atât de puţine date.”

Întotdeauna anticipau întrebările care te frământau, chiar dacă nici nu-ţi dădeai seama că voiai să afli ceva.

Dosarul meu era de cel puţin cinci ori mai gros decât cel al lui Charlie. Şi mai voluminos, probabil, decât oricare altul. Se părea că eram singurul soldat care făcuse războiul de la un capăt la celălalt. Sărmana Marygay. „Sunt curios să văd ce caracterizare mi-a tras bătrânul Stott.” Am deschis la început.

Un petec de hârtie era prins cu o agrafă de prima pagină. Toate celelalte foi erau de un alb imaculat, numai petecul ăsta arăta îngălbenit de vreme şi zdrenţuit la margini.

Scrisul îmi era cunoscut, prea cunoscut, chiar după atâta amar de vreme. Biletul era vechi de peste două sute cincizeci de ani.

M-am înfiorat şi, brusc, m-au podidit lacrimile. N-aveam nici un motiv s-o cred în viaţă. Dar nici nu aflasem cu certitudine că murise, asta până când văzusem data.

„William? Ce s-a...?”

„Charlie, dă-mi pace. O clipă doar.” Mi-am şters ochii şi am închis dosarul. De ce aş fi citit blestematul ăla de bilet? Plecam să încep o viaţă nouă şi era cazul să fac uitate fantomele trecutului.

Dar până şi un mesaj de dincolo de moarte era, în felul lui, o legătură. Am deschis dosarul din nou.

11 oct. 2878

William,

Toate acestea se află în dosarul tău personal. Dar, după cum te ştiu, s-ar putea întâmpla să-l arunci. De aceea am vrut să fiu sigură că vei primi acest bilet.

Bineînţeles că am supravieţuit. Ca şi tine dealtfel, nu mă-ndoiesc. Te aştept.

Ştiu că te afli pe Sade-138, de unde n-o să te întorci decât peste câteva secole. Nu-i nici o problemă.

Eu plec pe planeta căreia i se spune Middle Finger, a cincea ca depărtare de Mizar. E la două salturi colapsar, subiectiv, la zece luni distanţă. Middle Finger e un fel de rezervaţie pentru heterosexuali. E considerată o „bază de control eugenic."

Dar nu asta contează. Împreună cu alţi cinci veterani, ne-am cheltuit toţi banii, însă am izbutit finalmente să cumpărăm un crucişător de la UNEF (Forţele de Elită ale Naţiunilor Unite). Şi îl folosim ca maşină a timpului.

Înţelegi, prin urmare, că în aşteptarea ta fac navetă relativistă. Adică cinci ani-lumină sunt pe drumuri, apoi mă întorc la Middle Finger, foarte repede. La fiecare zece ani îmbătrânesc cu aproximativ o lună. Aşa că dacă eşti încă pe fază, când vei sosi aici, eu voi avea de-abia douăzeci şi opt de ani. Grăbeşte-te!

Sunt încă liberă şi n-am de gând să schimb situaţia. Nu-mi pasă dacă o să ai nouăzeci sau treizeci de ani. Dacă nu-ţi pot fi iubită, atunci o să-ţi fiu infirmieră.

Marygay

„Hei, barman."

„Da, domnule maior?"

„Ai auzit de vreun loc numit Middle Finger? Mai e acolo?"

„Sigur că da. Unde să fie în altă parte?" O remarcă de bun simţ. „Un loc foarte frumos. Planetă-grădină. Unora însă nu li se pare destul de ispititor."

„Despre ce e vorba?" întrebă Charlie.

I-am întins barmanului paharul gol. „Tocmai am aflat

încotro plecăm.”

5. EPILOG

Citat din The New Voice,
Paxton, Middle Finger 24-6
14/2/3143

**PRIMUL BĂRBAT NĂSCUT
ÎN FAMILIA UNUI VETERAN**

Marygay Potter-Mandella (Paxton, Post Road nr. 24) a născut vinerea trecută un băiat frumos, cu o greutate de 3,1 kg.

Marygay susţine că este al doilea cetăţean, „ca vârstă”, stabilit pe Middle Finger, fiind născută în 1977. A fost combatant activ în aproape întreg Războiul Etern, apoi şi-a aşteptat perechea vreme de două sute şaizeci şi unu de ani, făcând naveta temporală. Tatăl, William Mandella-Potter, e cu doi ani mai în vârstă decât ea.

Băieţelul, încă nebotezat la data acestei ştiri, a fost moşit acasă sub îngrijirea unei prietene de familie, dr. Diana Alsever-Moore.

***Traducerea de
Cristian Lăzărescu***